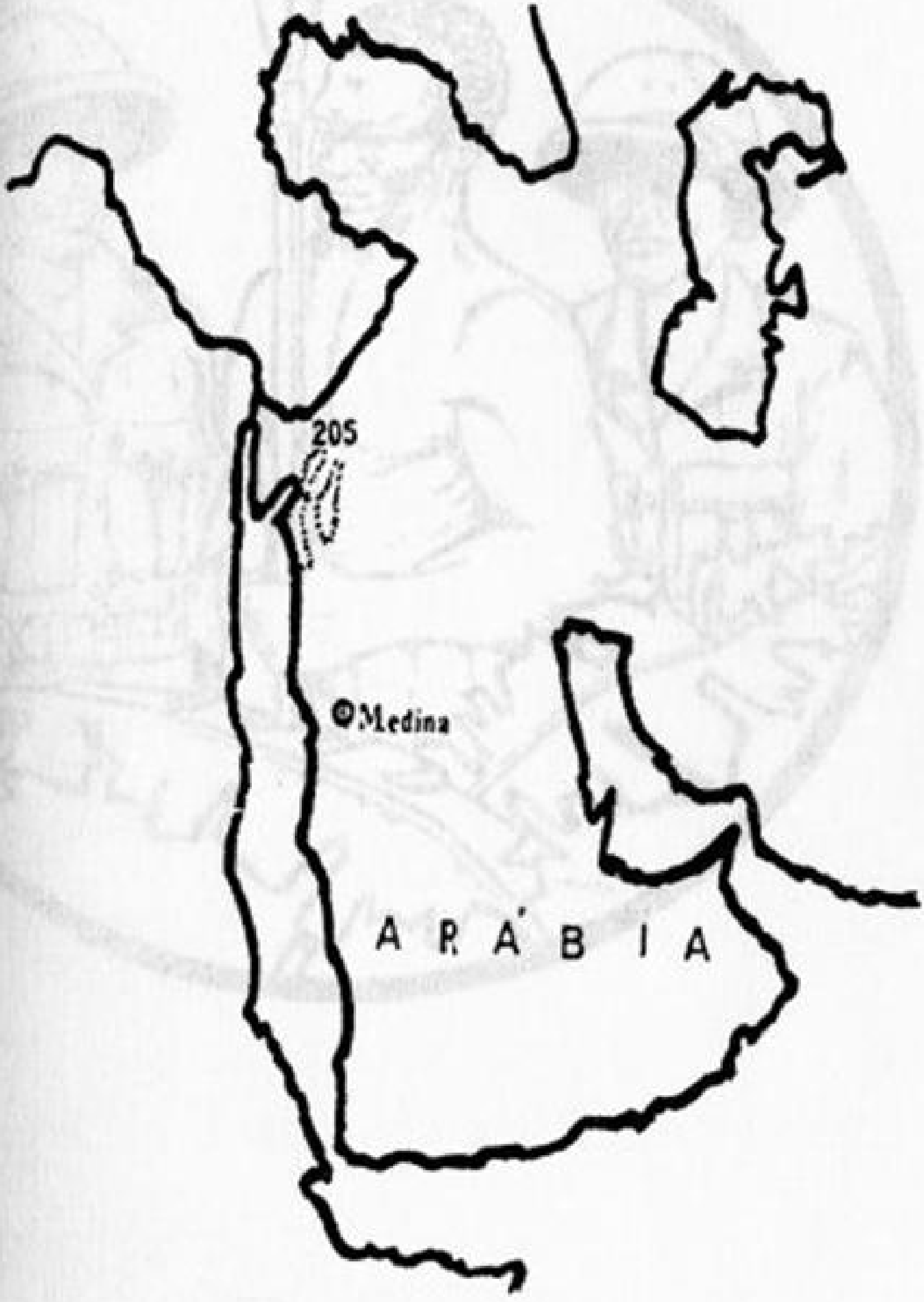
205
Medina
ARÁBIA

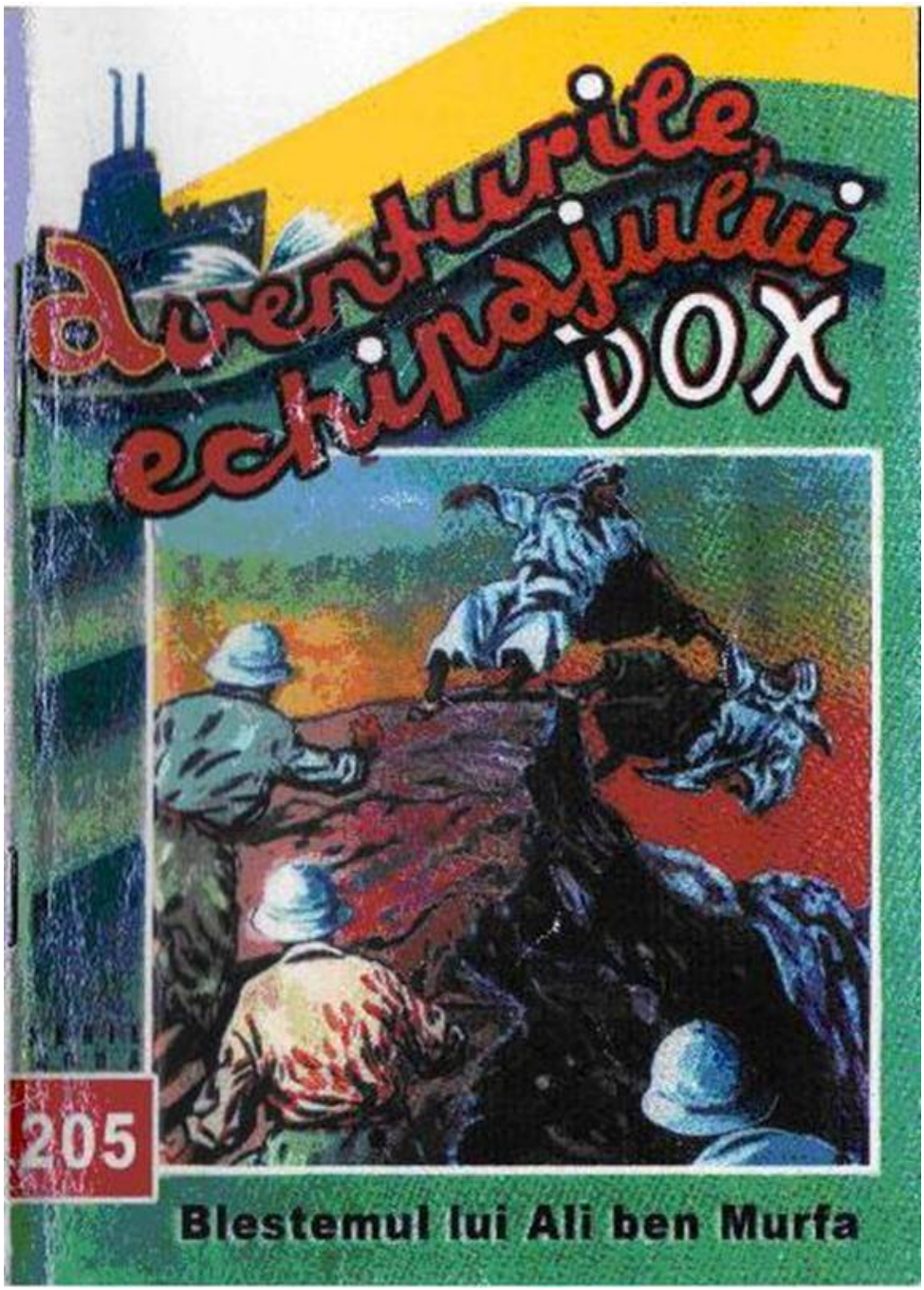
Aventurile echipajului DOX
205
Blestemul lui Ali ben Murfa

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARR

Nr. 205

BLESTEMUL LUI ALI BEN MURF

Traducere de LIA HÂR

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

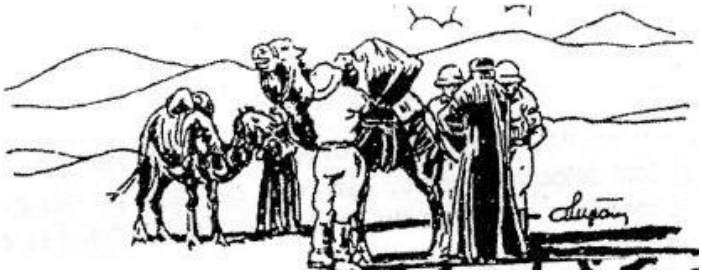

I
CE POVESTEŞTE JOHN BARRINGTON

SĂRAC, deosebit de sărac e deşertul. Mort însă nu e, în nici un caz, cel puţin pentru oamenii care-şi trăiesc viaţa acolo şi ştiu să supravieţuiască.

Cine călătoreşte pur şi simplu prin deşert, fără a acorda multă atenţie în jur, nu vede fireşte altceva decât dune de nisip şi stânci răzleţe, văi sterpe sau munţi golaşi. Poate că trece cu vederea şi firele rare de iarbă care apar câteodată-n câte-o vale, crescând asemeni trestiei, precum şi micile animale, care se mulţumesc cu ce au pentru a-şi duce existenţa.

Cine vrea însă să privească cu atenţie în jur, vede, cu mult mai mult. Pentru cine nu este interesat de asemenea locuri, deşertul de nisip nu-l altceva decât un imperiu al fricii. Al groazei şi-al dezolării.

Se lasă moleşiţi până-ntr-atât de căldura toropitoare a zilei, încât nu mai sunt în stare să simtă nici răcoarea nopţii, atunci când ea vine ca un balsam şi-o desfătare.

Cel ce călătoreşte prin deşert, insensibil la tot ce poate fi viaţă şi frumuseţe chiar şi în acest imperiu al paraginii nu simte decât groază, greutăţi şi oboseala unei astfel ce călătorii.

Cel care simte însă cu adevărat viaţa prin toţi porii, cucerit până şi de acest pustiu, judecă altfel.

La început nu mă deosebeam nici eu prea mult, de cei din prima categorie. Conformaţia solului se schimba de mai multe ori, deşi componenţa deşertului nisipos este pretutindeni aceiaşi.

De zile întregi călăream prin pustiul toropit de razele…

(din cauza unei greşeli de tipărire a edituri, lipsesc paginile 2-3 din broşură şi totodată din această versiune)

……

…

… zeze mai întâi cu galopul în deşertul de nisip, mai ales că n-au fost deloc obişnuite cu aşa ceva, dar după primele zile de aclimatizare, acestea s-au achitat cu cinste de toate sarcinile pe care le ceream de la ele.

Nu arătau nici o urmă de oboseală şi-şi continuau neabătut drumul, chiar dacă arşiţa astrului zilei era ucigătoare.

Goliath, musul (ucenicul marinar) nostru, se comporta deasemenea ca un bărbat. Nu se plângea deloc şi era mereu în bună dispoziţie. Dacă cumva se plictisea se mai ciondănea cu Pongo, animându-ne şi pe noi. Pongo şi Goliath erau cei mai buni prieteni, dar micul Goliath nu prea gusta să fie „dădăcit” de către uriaşul negru. Atunci devenea sălbatec ca un pui de vulpe şi spunea că Pongo fără ajutorul lui n-ar putea supravieţui.

Eram bineînţeles foarte curios a ceea ce avea să ne povestească Barrington. Referirile sale erau ele însele destul de vagi şi misterioase şi ne deşteptară, cum era firesc curiozitatea.

În timp ce în depărtare se arăta în sfârşit oaza mult aşteptată, m-am bucurat de două ori pentru odihna care ne era rezervată la capătul unei călătorii atât de obositoare şi pentru ceea ce avea de povestit Barrington.

Oaza era aşezată în apropierea lui Djebel-i-Scharr, acei munţi care aprovizionează cu apă ţinutul. În partea de vest a acestor lanţuri de munţi, începea Marea Roşie. În felul acesta oaza era chiar mai roditoare decât ne aşteptam. Curmalii şi palmierii de cocos creşteau aici deşi în mod normal se găseau numai pe malul mării. Existau stânci şi proeminenţe stâncoase din care izvorau şuvoaie de apă, care, pentru călători erau mai preţioase decât vinul cel mai bun.

Întrucât era foarte aproape de lăsarea întunericului, ne pregătirăm pentru ridicarea taberei noastre. Barrington luase din „cămara" oazei care-i servea drept loc de refugiu mai îndelungat, o grămadă de conserve care trebuiau să ne ajungă, până ce vom ajunge într-o aşezare mai mare. Şi noi transportam o mare cantitate de provizii cu noi, dar Pongo, care după ce se asigurase că nu ne pândea nici un pericol, trecu la pregătirea cinei.

În timp ce mâncam se făcu întuneric. Barrington după ce mai aruncă câteva crengi uscate în foc, începu:

— Sunteţi poate curioşi să aflaţi istoria despre care v-am vorbit deja. Am păstrat anume tăcerea pentru a v-o povesti aici, în apropiere de Djebel-i-Scharr. Aici vom putea să discutăm în linişte despre ce vom avea de întreprins în viitor. Plec de la convingerea că-mi veţi fi alături şi veţi participa împreună cu mine la evenimentele ulterioare.

Marian râse:

— Dacă povestea promite a fi captivantă, atunci vom fi parte integrantă şi ne vom face întotdeauna timp pentru aşa ceva.

— E foarte posibil, continuă Barrington, ca anumite amănunte ale istorisirii sau chiar întreaga poveste s-o consideraţi neverosimilă, dar chiar acest aspect mă determină să-ncerc să dau de firul întregii afaceri. Prin urmare ascultaţi! Ştiţi că din cauza fratelui meu am întreprins această călătorie prin pustiu. Am vizitat cu această ocazie Djebel-i-Scharr şi-am privit craterul stins al vulcanului. Acolo am descoperit ceva, care deşi părea insignifiant la început, ne-a dat mari bătăi de cap mai târziu. Când am început să urcăm mica cărare care ducea înspre crater am zărit la oarecare depărtare de noi un arab care nu se uita înspre noi ci care îşi urma drumul calm şi netulburat. Am crezut că-l vom reîntâlni la crater dar, când am ajuns acolo nu l-am mai văzut. Am presupus firește că arabul şi-a continuat drumul, dar s-a dovedit mai târziu prin conformaţia de relief a regiunii că asta nu mai era posibil. Nu mai exista o continuare a drumului, dar de

ascuns, nu avea unde să se ascundă. Singura posibilitate ar fi fost să fi căzut accidental în adâncul craterului. L-am căutat evident, după ce am coborât puţin în pâlnia acestuia. Am lăsat una din lămpile noastre de buzunar aprinse în jos, dar din nefericire, funia nu ne mai ajunse pentru a lumina până-n fundul craterului. N-am mai găsit nici o altă urmă a arabului dispărut. După ce-am părăsit zona craterului am căutat fireşte în împrejurimi după arabul nostru şi de fapt în chiar toată zona vulcanului. Şi de data asta ne-am convins că acesta nu se putea ascunde nicăieri. În cele din urmă am ajuns la concluzia că acesta, fie că s-a aruncat intenţionat în puţul craterului fie c-a alunecat din greşeală acolo. Întrucât nu-l mai puteam ajuta pe acest om în nici un fel, ne-am pregătit să ne reîntoarcem. Vă imaginaţi surprinderea noastră când după ce-am parcurs o bună bucată de drum înapoi am auzit un strigăt puternic. Ne-am întors din drum şi-am alergat din nou înspre vârful muntelui, bănuind că arabul a fost cel care a chemat în ajutor. Şi de data asta ne-am aplecat peste marginile craterului strigând *helo,* înspre bezna deschizăturii de dedesubt. N-am primit nici un răspuns. Aproape o oră am stat acolo debusolaţi. În jurul nostru domnea pretutindeni tăcerea. Din nou am reparcurs distanţa înapoi cam pe aceeaşi direcţie. Ne-am oprit de câteva ori pentru a asculta, dacă nu se mai aude ceva, când deodată răsună un al doilea strigăt.

— Era un strigăt deznădăjduit, cuprins de panică? am întrebat eu, curios.

— Nu, ci mai degrabă provocator, fu răspunsul lui Barrington. Fratele meu îmi propuse să ne mai întoarcem odată la marginea craterului. Am făcut-o iarăşi zadarnic. La chemările noastre nu a mai răspuns nimeni. Acum ne-am îndreptat spre vale cu intenţia fermă de-a nu mai da atenţie nici unei chemări. Încăodată mai răsună vocea în spatele nostru, dar noi ne-am continuat drumul. Nu peste mult timp am dat de-un defileu, pe care, când am încercat să-l depăşim, o siluetă apăru în faţa noastră, barându-ne drumul. Peste măsură de miraţi ne-am uitat unul la altul, fratele meu şi cu mine, întrucât omul care stătea în faţa noastră nu putea fi decât arabul pe care-l credeam dispărut în crater. Ne-am grăbit pasul şi am ajuns lângă om destul de repede. Voiam să-i vorbesc dar m-am îngrozit când am privit spre faţa omului din faţa noastră. O faţă şi un craniu de mort ne rânjea acum, atât de scofâlcită şi de palidă încât ne-a luat piuitul. Ochii îi stăteau ieşiţi înafară în timp ce-n ochii omului luceau luminiţe misterioase. După ce m-am mai liniştit puţin mi-am luat inima în dinţi şi am vrut să-i adresez omului câteva întrebări. Fratele meu mi-o luă înainte, mă trase deoparte şi-mi şopti că în faţa noastră aveam de-a face cu un nebun. N-am vrut s-o cred şi i-am adresat prima întrebare. Puţin mai târziu mi-am dat totuşi seama că fratele meu avusese dreptate. Arabul mă privi atât de… nu-mi găsesc cuvintele ca s-o pot descrie – furios încât parcă ar fi vrut să mă

ucidă. Nu-mi răspunse nimic, fireşte şi se-ntoarse pe călcâie reluându-şi drumul. N-am cutezat să-l urmărim de-ndată, şi-am aşteptat puţin, ca să se mărească distanţa dintre noi. Strigătul enigmatic nu s-a mai auzit. Arabul, care ne precede, cam cu vreo sută de metri în faţă se opri de câteva ori şi-şi ridică, pânditor, capul. Deodată ajunse la o cotitură a drumului şi dispăru, aşa cum dispăruse acolo sus la marginea craterului. Am căutat şi-aici în jur, unde s-ar fi putut ascunde, dar n-am găsit nimic. Omul rămânea pentru noi o enigmă. Întrucât nu doream să ne pierdem timpul, ne-am înapoiat la caii noştri, am încălecat şi ne-am văzut de drum. Chiar în apropierea noastră, beduini îşi înălţaseră micul lor oraş de corturi. I-am căutat şi-am început să târguim de la aceştia câteva alimente şi alte lucruri trebuincioase pentru continuarea călătoriei noastre. Şeicul ne invită politicos la masă şi ne ospătă cum se cuvine. Când am adus vorba despre Djebel-i-Scharr am văzut cum se agită. După ce i-am povestit, întâmplarea noastră cu arabul, a poruncit pe loc să se strângă corturile şi să ne continuăm călătoria. Mi-am dat toată silinţa de-al face pe şeic să vorbească. N-am aflat altceva nimic decât că muntele Djebel-i-Scharr, împreună cu craterul său are o faimă proastă întrucât bântuie pe-acolo „spiritual lui Ali Ben Murpha”. Ali Ben Murpha a fost un renumit şeic-beduin, tâlhar, a cărui războinici au fost odată, în parte, soldaţi luaţi prizonieri. Ali Ben Murpha a fost prins şi pentru faptele sale aruncat în crater. Războinicii au fost duşi la Medina unde urmau să fie judecaţi şi condamnaţi. Conducătorul soldaţilor care-l învinsese pe şeicul-tâlhar s-a mâniat atât de mult pe el, încât a dat ordinul să fie aruncat imediat în crater. Ali Ben Murpha se împotrivi cât putu, în tot timpul pregătirilor pentru execuţie şi aducerii ei la îndeplinire. Nu-şi mai putu salva însă viaţa. Mai apucă însă să se desprindă din încleştarea a doi soldaţi şi-l înşfăcă pe conducătorul soldaţilor şi se prăbuşise cu acesta împreună în fundul puţului, luptând pentru viaţa sa, până la ultima suflare. Soldaţii înspăimântaţi o rupseră la fugă dar n-au îndrăznit să povestească nimănui ce se petrecuse la gura craterului. Conducătorul soldaţilor n-avusese nici un drept să judece el singur şi să-şi ducă hotărârea de execuţie imediat la îndeplinire. Din cauza asta oameni săi au povestit că a căzut în prăpastie în munţi şi şi-a pierdut viaţa astfel. Din clipa aceea nimic bun nu se mai auzi despre craterul muntelui Djebel-i-Scharr. Spiritul lui Ali Ben Murpha bântuie pe-acolo şi din când în când se auzeau strigăte ca şi cum ar fi vrut să blesteme sau să acuze posteritatea. Fratele meu şi cu mine am râs la început despre istorisirea şeicului dar am văzut apoi cu câtă grabă beduini îşi demontară corturile ca şi cum ar fi vrut să părăsească cât mai repede regiunea şi nu m-am putut apoi să nu mă gândesc la păţania noastră. Cine era acest arab, căruia îi vorbiseră? Cine a strigat totuşi după ce am părăsit muntele? Totul era enigmatic aici! Nu mai aveam nici un chef să mai vizităm

craterul. Către amiază când beduini îşi exprimară intenţia de a-şi relua călătoria am părăsit tabăra lor şi-am luat-o spre deşert. În oaza în care ne găsim noi acum ne-am mai gândit încăodată la toate. Fratele meu voia însă să ne reîntoarcem şi să mai cercetăm odată muntele. Mie însă îmi pierise cheful. Cu cât mai mult ne-ndepărtăm de Djebel-i-Scharr cu atât mai misterioasă îmi părea întreaga poveste. În cele din urmă am convenit să ne reîntoarcem, când au dat peste noi evenimentele care s-au petrecut în oază şi-n care, din păcate fratele meu şi-a pierdut viaţa, aşa că natural intenţiile noastre s-au dus pe râpă. Abia acum mi-a apărut din nou pofta de-a rezolva această enigmă împreună cu dumneavoastră domnilor, sper să reuşesc.

— Ne-aţi povestit totul, atât de captivant Mr. Barrington încât nu ne mai rămâne decât să participăm şi noi la cercetările dumitale, se exprimă zâmbind Marian. Mă întreb dacă vom mai auzi încăodată strigătul acela la gura craterului.

Barrington se bucură fireşte.

— Am ştiut c-o să vreţi să participaţi, spuse el. Problema asta ma chinuit de-atunci în continuare. Dacă mă gândesc mai bine ajung la concluzia că arabul, pe care l-am văzut eu şi fratele meu n-a fost altul şi nu putea fi decât Ali Ben Murpha.

— Atunci ar fi suportat foarte bine plonjonul în puţul craterului, intervenii eu pe fir.

— N-ar fi chiar imposibil, îmi replică Marian şi-l întrebă pe Barrington cam când vom putea ajunge la Djebel-i-Scharr.

— Mâine seară.

— Sunt ceva peşteri unde am putea înnopta?

— Vreţi să întreprindeţi ascensiunea muntelui chiar în aceeaşi noapte? întreabă Barrington c-o altă întrebare.

— Şi de ce nu, veni răspunsul prietenului meu.

— Nu v-aş sfătui!

— Şi de ce mă rog Mr. Barrington.

— Noaptea nu putem vedea prea bine împrejurimile.

— Cine ştie, poate tocmai noaptea am putea descoperi ceva!

— Sună destul de romantic Mr. Farrow! Dar ca să răspund întrebării dumitale, da, există peşteri acolo, unde am putea înnopta, cam pe la jumătatea drumului.

— Cât de mult timp durează urcuşul? a vrut să ştie Marian mai departe.

— Cel puţin patru ore.

— Şi drumul? Cum e, este obositor?

— Chiar aşa de obositor nu e, deşi e puţin abrupt. Călare fireşte nu putem urca.

Între timp m-am uitat la Pongo în timp ce Marian şi Barrington stăteau de vorbă. Uriaşul negru se ridică, ascultă cu atenţie câteva clipe şi-apoi dispăru în noapte. Le-am atras atenţia celorlalţi. Ce-l făcuse pe bunul Pongo să-şi părăsească brusc locul său de lângă foc?

Noi am rămas însă aşezaţi lângă foc şi-am căutat să percepem orice zgomot venit din bezna nopţii. Curând am auzit zgomote de copite ca şi cum o ceată de călăreţi s-ar fi apropiat de noi. Curând ne-am convins că era vorba de un singur cal, dar n-am schiţat nici o mişcare ştiindu-l pe camaradul nostru de veghe.

Zgomotul de copite se apropia tot mai mult. În depărtare ni se păru că distingem silueta unui călăreţ care-şi struni calul la vederea focului nostru, sări jos din şea.

Călărea un superb cal alb, arab, care merse fornăind bucuros spre apă pentru a-şi potoli setea. Călăreţul se opri în faţa noastră, se înclină în timp ce-şi duse salutând mâna la gură, frunte şi inimă.

Era aşadar un arab, care-şi înfăşurase capul atât de mult în burnus, încât numai ochii de-abia-i puteam vedea, dar din a căror privirea am dedus că era un om foarte pasional.

— Domnul fie cu voi străinilor, începu acesta.

— Şi cu tine la fel, am răspuns noi în cor.

Barrington mai adaugă:

— Mila Domnului şi binecuvântarea sa, fie cu tine!

— Caut de mult apă şi-acum dacă am dat de izvorul ăsta, nu-mi respingeţi rugămintea de-a înnopta aici la lagărul vostru de noapte.

— Simte-te ca acasă şi fă-te comod ca şi când noi n-am fi aici ca să-ţi tulburăm liniştea.

— Cel ce revarsă toate darurile asupra oamenilor fie binecuvântat! îşi încheie arabul cu politeţea salutului şi-şi stabili locul de popas undeva între izvor şi focul nostru.

Îşi introduce mâna în buzunarele vestmântului său larg, de unde-şi scoase câteva curmale, pe care le consumă în tăcere, pe noi nemai băgându-te în seamă. Nici noi n-am mai întrebat nimic pentru a nu-l deranja în timpul mesei. Discuţiile pe timpul mesei nu sunt privite de arabi ca un semn al bunei-cuviinţe.

Faţa arabului n-o puteam deloc recunoaşte şi nici nu puteam măcar să ne dăm seama dacă aveam lângă noi un om în vârstă sau un tânăr.

După ce-şi termină masa, arabul privi încăodată înspre noi, ca şi când ar fi aşteptat ca noi să reluăm discuţia. Barrington, care se putea înţelege de minune cu beduinii îl întreabă câteva secunde mai târziu.

— Vii dinspre munte? Mai e mult pân-acolo?

— Dacă porniţi la răsăritul soarelui până seara ajungeţi acolo, răspunse arabul. Într-acolo vreţi s-ajungeţi?

— Dac-o vrea Allah ţinta noastră e Djebel-i-Scharr, răspunse deloc inspirat Barrington.

Cotul de prevenire al lui Marian îl atinse prea târziu pe acesta, gafa fusese comisă. Arabul nu răspunse nimic, dar în ochii săi sclipi o luminiţă ciudată. După o tăcere lungă catadicsi să reia discuţia:

— Veţi fi mâine seară la picioarele lui Djebel-i-Scharr, dar nu veţi găsi ce vă pofteşte inima pe-acolo. Ţinutul e sterp şi singuratec. Nici un om nu se mai aventurează pe-acolo, decât bântuie spiritul lui Ali Ben Murpha.

— Spiritul lui Ali Ben Murpha? întreabă Barrington ca şi cum ar fi auzit pentru prima oară pomenindu-se numele acesta. Dar cine e Ali Ben Murpha?

— Stăpânul muntelui Djebel-i-Scharr străine! El e mort de-acuma dar spiritual lui trăieşte şi nu tolerează prezenţa nici unui străin în preajma sa.

— Noi nu credem în spirite, puse Barrington lucrurile la punct cu obiectivitatea-i britanică recunoscută şi chiar dacă ar fi un astfel de spirit, nu văd cum ne-ar împiedeca să urcăm pe munte.

Arabul scutură numai capul neîncrezător, înainte de-a spune:

— Vă avertizez, Ali Ben Murpha este puternic chiar aşa mort cum este!

— Chiar şi după moarte?

— Da! Vocea sa strigă ziua şi noaptea şi tânjeşte după răzbunare. Toţi străinii care păşesc pe Djebel-i-Scharr sunt pierduţi.

— Atunci eu n-ar mai trebui să trăiesc, făcu Barrington provocator. Eu am mai urcat pe Djebel-i-Scharr şi încă mai trăiesc.

Ochii arabului sticliră în continuare dar vocea sa suna foarte calmă când zise:

— Atunci ai avut noroc şi-ai scăpat printr-o întâmplare. Totuşi vă previn să nu urcaţi pe munte.

Urmă o pauză mare în discuţie. Deodată Barrington îl întreabă pe arab:

— Mi-e permis să întreb din ce motiv ţi-ai mascat capul aşa?

— Am făcut o promisiune să-mi ţin acoperit capul atât timp cât…

Arabul îşi întrerupse propoziţia şi tăcu. De asemenea nu dădu nici un răspuns, pentru cât timp va dura promisiunea sa. Privi fix în flăcările focului şi păru să fi uitat cu totul de tot se petrecea în jur.

Deodată sări în picioare, scoase un şuierat şi sări repede-n şeaua calului care se apropiase-n trap. Înainte de a-l putea împiedeca, sau de a-l întreba despre intenţiile sale, cu toate că n-aveam nici un drept de-a o face, o porni în noapte pe calul său, dar nu în direcţia în care dispăruse Pongo al nostru.

De fapt acesta, care urmărise de departe scena asta veni repede spre noi şi spuse încet supărat:

— Masser, Pongo crezut că om rămâne la foc peste noapte. Pongo vrut să-l urmărească pe ascuns. Omul nu poate fi ajuns, călăreşte cal foarte bun.

— Veghează împreună cu Goliath dacă se-ntoarce din nou pe ascuns aici, îl rugă Marian pe uriaş şi se adresă lui Barrington:

— Cred că-i arabul pe care l-ai văzut atunci la Djebel-i-Scharr şi care avea faţa unui mort.

— Acelaşi simţământ l-am avut şi eu Mr. Farrow.

— Poate c-ar fi fost mai bine dacă nu i-ai fi spus adevărul, nu, m-am amestecat şi eu în discuţie.

Marian spuse foarte serios:

— Va trebui să postăm o santinelă pe timpul nopţii. Dacă omul are ceva de-a face cu Ali Ben Murpha, se va întoarce.

— Şi de ce mă rog, întreabă Barrington.

— Pentru a vedea ce avem de gând să întreprindem.

Răspunsul nu mă mulţumi, dar n-am mai spus nimic.

— Şi dacă se reîntoarce, ce-o să facem atunci, întreabă Barrington.

— Vom încerca să-l ţinem aici şi să-ncercăm să-i aflăm secretul.

Barrington dădu din cap. Stabilirăm santinele pentru veghe. Englezul începu din nou:

— Aveţi vreo bănuială, domnilor?

— Cu privire la arabul care-o fost aici?

— Fireşte!

— Dacă nu mă înşeală presimţirile, spuse încet Marian şi foarte gânditor, acest arab, nu este altul decât însuşi Ali Ben Murpha.

— Să legăm caii, propuse Marian după o pauză, pentru ca să nu ne fie furaţi pe timpul nopţii.

Pongo veni înapoi. Să fi văzut ceva special deja? În felul său calm şi precis ne lămuri:

— Pongo nu observat nimic în plus. Om fugit departe în deşert. Poate că acolo îşi are tabăra şi va reveni.

Asta era şi părerea mea. Marian îi împărtăşi lui Pongo că el va prelua a treia veghe, Barrington fiind primul. Se ridică pentru a da un ocol taberei noastre. Ne-am aşezat jos, noi ceilalţi. Eram liniştiţi întrucât ştiam că mă pot baza pe fiecare din camarazii mei.

Eu aveam cea de-a doua veghe. După exact două ore Barrington mă deşteptă:

— S-a întâmplat ceva? am întrebat de-ndată.

— Nimic, scutură Barrington din cap.

El se lasă numaidecât jos şi mă lăsă pe mine să aţâţ focul. Din cauza asta m-am îndepărtat puţin de lagărul nostru pentru a lua lemne.

Noaptea era înstelată şi nu prea rece. Nu m-am pierdut în contemplarea naturii deloc, întrucât eram ferm convins că arabul se va întoarce. Pentru ce şi în ce scop? Nu puteam spune. Tabăra noastră era înconjurată de trei pereţi de stâncă, de aceea mi-am concentrat atenţia doar în direcţia de unde începea deşertul.

Nici un zgomot nu tulbura liniştea nopţii. Dar gândurile mele continua să rămână la arabul care ne vizitase.

II
ÎN REGIUNEA MUNTELUI DJEBEL-I-SCHARR

TROPĂITUL DE COPITE A UNUI CAL l-aş fi putut auzi de la mare depărtare venind chiar din nisipul moale. Am rămas mult timp pândind aşa vreun astfel de zgomot, însă m-am aşezat liniştit spunându-mi că-mi pot termina cu bine rondul, întrucât nu se auzea nimic care să dea de bănuit.

Luna-şi arunca mantia ei asupra pustiului aşa încât puteam vedea până departe. Silueta îmbrăcată în alb a arabului ar fi trebuit s-o bag de seamă. Mai trecu o oră. Starea mea de trezire şi perspicacitatea observaţiei scăzură încetul cu încetul. Din nou am trecut de la un perete la celălalt de stâncă şi-am privit prin deschizătură până departe în deşert. Un zgomot pe care l-am auzit foarte aproape de focul nostru de tabără m-a făcut să-ncremenesc. M-am uitat într-acolo. Tocmai se deşteptase Pongo şi-acum îi trezise pe cei ce dormeau.

În timp ce alergam înspre ei am văzut cum uriaşul se uită în sus spre o văgăună săpată-n stâncă. Marian îşi scoase pistolul din cingătoare.

De-abia am apucat să privesc în sus, c-am observat o siluetă în vestmânt alb, care dispăru repede. Arabul – nu putea fi altul – se căţărase acolo şi noi am fost destul de iresponsabili ca tocmai asta s-o lăsăm neobservată. Cum de-a ajuns arabul să se urce nestingherit acolo, n-aveam nici o bănuială, întrucât stâncile deşertului erau destul de abrupte. Pongo părăsi focul nostru de tabără tocmai când eu am ajuns la camarazi, pentru a-i tăia arabului retragerea. Am încercat concomitent să ne urcăm pe pereţii lagărului nostru. Goliath trebuia să fie undeva în apropierea focului şi să observe pereţii de stâncă pentru a ne putea avertiza în caz că un om s-au capul său ar fi apărut de undeva. Dar degeaba ne-am uitat după arab, n-am mai dat de el şi Pongo se-ntoarse cu mâna goală. Nu-l mai zărise pe arab, rămăsese undeva în deşert! Dacă ar fi pornit într-acolo într-adevăr nu i-ar fi scăpat uriaşului nostru o astfel de ocazie, ochii săi fiind mult mai ageri.

Pe stâncile de deasupra noastră şi în mica peşteră nu s-ar fi putut ascunde, întrucât la lumina lămpilor noastre de buzunar, am cercetat cu amănunţime totul. Ori c-a luat-o tiptil la pas înspre pustiul de nisip pentru a-şi regăsi calul pe care l-a lăsat la o mare depărtare de-acolo sau se mai găsea în imediata noastră apropiere.

Din contră era important să fim cu ochii în patru.

Unul singur nu putea să aibă ochii în toate părţile, de asta am instalat posturi de santinele duble, pentru a supraveghea şi stâncile de pe cealaltă parte. Restul nopţii l-am petrecut în felul

ăsta, destul de neliniştiţi şi de-aceea am răsufla uşuraţi de-ndată ce a venit dimineaţa. La lumina soarelui aveam, evident, o mai bună perspectivă asupra împrejurimilor decât pe timpul nopţii.

Îndată după micul dejun, am pornit-o la drum. Pongo a mai căutat încăodată urmele îndărătul stâncilor şi cu ocazia asta a stabilit că arabul s-a retras într-adevăr pe jos, spre oază şi apoi s-a-ndepărtat din nou în acelaşi mod de aceasta.

Dacă nu se ridica în picioare, în poziţia aplecată, era foarte greu chiar şi pentru Pongo să-i descopere urma în deşert.

Călăream acum direct spre munţii Djebel-i-Scharr şi-n 12 ore socoteam să fim acolo. Dacă vom încerca să-i urcăm chiar în seara aceleaşi zile, urma să hotărâm la faţa locului.

Voiam mai întâi să cercetăm exact regiunea. Dacă Ali Ben Murpha mai era cu-adevărat în viaţă, era de presupus că mai avea adepţi încă în preajmă, care vor încerca din răsputeri să ne-mpiedice să urcăm muntele.

Pe drum, fireşte eram atenţi dacă nu-l descoperim din întâmplare, pe undeva, pe vizitatorul nostru nocturn. N-a fost însă cazul. Poate a băgat şi el de seamă cât de prevăzători şi temeinici eram în tot ce făceam şi se va fi păzit să ne iasă în cale.

După câteva ore, solul devenise tare şi mai pietros. Ne apropiam de ţinutul muntos şi deja câteva stânci izolate ni se arătase deja, zăceau răspândite pe câmpie, în timp ce în depărtare apăreau ici şi colo câteva culmi deluroase.

În timpul orelor de călărit, am avut destul timp să mă gândesc la istorisirea lui Barrington şi-am ajuns la concluzia că Ali Ben Murpha trăia încă. Poate că ascunsese în munţi Djebel-i-Scharr o comoară sau alte avuţii dobândite de pe urma incursiunilor de jaf şi-acum urmărea să dea locului un prost renume pentru a nu mai fi tulburat pe viitor de autorităţi şi asta până când uitarea se va aşterne peste vechea poveste şi va putea apoi să iasă la iveală şi să se bucure de prada sa, fără teama de a fi arestat.

Marian păstrase tăcerea pe tot parcursul şi deşi Barrington, îi adresase câteva întrebări el răspunse monosilabic şi oarecum distrat. Şi în mintea lui, eram sigur se prelucrau datele problemei.

Înspre seară, apărură în depărtare, primele ridicături mai serioase de teren. În doua ore vom fi fost la sfârşitul primei părţi a călătoriei noastre.

Ce ne va aduce noaptea? Până în zorii zilei următoare vom fi rezolvat oare misterul lui Ali Ben Murpha?

Barrington ne-a sfătuit să adăpostim caii, tot în locul în care el şi cu fratele său şi-i adăpostise, cu prilejul primei vizite făcute în munţi, acolo unde îşi stabiliseră tabăra generală. Acest loc avea un diametru de vreo 20 de metri în cazul văii şi care avea o singură intrare.

Dacă zăvoram intrarea, animalele nu puteau scăpa. Un străin nu l-ar fi putut găsi, întrucât locul era foarte adăpostit. Stâncile apărură tot mai dese în faţa noastră. Foarte clar ne apăru în faţă,

cea mai importantă proeminenţă, care era chiar craterul, pe care-l doream atins, ce avea forma unei uriaşe pâlnii rotunde. Deasupra, în preajma acesteia, nu creştea nici o plantă sau tufiş sau copac. Doar stânci răzleţe, golaşe, ieşite brut şi fără fineţe de sub pana modelatoare a naturii de-a lungul timpului, ne somau severe, prin sălbăticia lor, de la distanţă încă.

Când mai eram încă la vreo jumătate de oră depărtare, de locul de tabără al lui Barrington, veni spre noi un călăreţ ce părea de la depărtare a fi arab. Mai întâi ne-am gândit fireşte la arabul nostru din noaptea trecută. Foarte curând ne-am convins că nu putea fi el.

Arabul venea direct spre noi, strunindu-şi calul, când fu, foarte aproape de noi. După obiceiul locului ne salută:

— *Massikum bi-l-hair, lailtak mbarke!* (Bună seara. Noaptea care vine fie-vă binecuvântată!)

— *Sa ide, Allah jusallema umrak!* (Bună seara! Alah să vă aibă în grijă).

Barrington care cunoştea într-o oarecare măsură dialectul sirian al limbii arabe, dăduse răspunsul la salut şi-n numele nostru.

— *Luain rajeh, ja hauwage?* (Încotro vrei s-o iei domnule) se adresă arabul direct lui Barrington, pe care-l privea probabil ca pe conducătorul nostru.

— *Irga mia matra ma git* (Întoarceţi-vă din drum, pe unde aţi venit, strigă arabul avertizându-ne).

— Nu te înţeleg, strigă Barrington în limba engleză. Nu cumva vorbeşti englezeşte?

— Ba da, dar nu prea bine.

— N-are importanţă. Ne vom înţelege noi cumva.

Barrington schimbase limba de conversaţie intenţionat, pentru a putea şi noi înţelege de ce voia arabul să ne atenţioneze astfel în salutul lui. Continuă:

— Acum spune-ne te rog, de ce trebuie să ne reîntoarcem. Ai venit înaintea noastră, anume pentru a ne spune asta?

— Da, domnule, şeicul tribului meu, v-a observat deasemenea şi m-a trimis pentru a vă avertiza. Faceţi cale întoarsă. Aici în munţii Djebel-i-Scharr nu vă aşteaptă decât cele mai mari primejdii.

— De unde pot veni asemenea primejdii, întreabă Barrington, foarte la obiect. Vrem doar să vedem craterul vulcanului. După aceea vrem să ne întoarcem la Medina.

— Şeicul nostru vă trimite salutul său domnule. Vă vrea binele de aceea vă avertizează. Şi noi vom părăsi mâine regiunea. Aici domneşte spiritul lui Ali Ben Murpha. Ascultaţi-i sfatul şi întoarceţi-vă altfel vă paşte nenorocirea.

— Unde este tabăra şeicului vostru şi cum de a campat chiar în zona asta, dacă ştia că este un loc atât de nefast, vru să ştie Barrington.

— Domnule, Ali Saffad care este şeicul tribului meu are treabă aici, în acest moment. Blestemul lui Ali Ben Murpha l-a chemat încoace. Ne-am făcut tabăra într-o vale din apropiere şi mâine dimineaţă devreme vom urca Djebel-i-Scharr, întrucât şeicul, domnul meu, a făcut un vot în această privinţă.

— Atunci înseamnă că este extrem de bine păzit şi va încerca acest urcuş sub protecţia oamenilor săi. Este ceva special de văzut acolo, în vârful muntelui? Asta mă face curios. Vorbeşti de un anume Ali Ben Murpha! Cine este ăsta?

— N-ai auzit niciodată de blestemul lui Ali Ben Murpha domnule? se informă mirat, arabul.

— Atunci n-o să te mai întreb nimic. Condu-ne te rog la şeicul tău. Vrem să-l salutăm şi să-i mulţumim personal pentru avertismentul său.

— Mai bine întoarceţi-vă din drum, domnule, e mai bine pentru noi, am spus că spiritul lui Ali Ben Murpha a început din nou să bântui prin munţi.

— Lasă-l s-o facă! Dac-o să-l întâlnim îi voi răspunde în felul nostru, încheie Barrington pe un ton ce se vru lipsit de griji. Acum condu-ne la şeicul vostru. Vreau să înnoptăm în munţi.

— Allah ştie că eu v-am avertizat. Aşadar vă voi conduce. Urmaţi-mă vă rog. Cu asta struni calul, se-ntoarse în jur şi o porni într-un galop atât de sănătos încât ne-am dat toată silinţa să-l putem urma. Deşi caii noştri erau destul de obosiţi după un călărit ce durase 12 ore, arabului nu-i reuşi să mărească distanţa între noi şi el.

Galopul dură 20 de minute, apoi am ajuns în defileul, în care arabul intră imediat, fără a se mai uita în spate să vadă dacă-l urmam sau nu.

— Omul ăsta aleargă direct spre fostul meu loc de lagăr, ne strigă Barrington. Ce-ar trebui să credem?

Nu i-am dat nici un răspuns.

— Credeţi cu adevărat că-ntr-un loc atât de îngust poate să-şi aibă lagărul un trib întreg? iscodi englezul mai departe.

Marian ridică din umeri. El nu lasă să-i scape nici o clipă arabul din ochi, pentru a fi pe fază dacă avea să facă vreun semn tainic într-o parte sau alta. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la vizita anterioară la Djebel-i-Scharr. Ce s-ar fi putut întâmpla între timp pe munte sau la gura craterului, că vizita noastră devenise atât de nedorită.

Deodată arabul dispăru din faţa ochilor noştri. Îşi smucise calul lateral, înspre stânga şi păru că dispare într-unul din pereţii stâncoşi de pe partea acea. După ce-am ajuns la faţa locului am observat o spărtură în stâncă atât de mare încât un singur călăreţ ar fi putut pătrunde cu cal cu tot. I-am luat urma mergând unul în spatele celuilalt.

— Păi o luăm cu adevărat spre ascunzătoarea mea, ne lămuri Barrington. După ce intrândul ăsta de stâncă va face o cotitură,

vom ajunge la o mică vale în acest imens cazan. Pentru un trib întreg este prea mic. Câteva corturi însă tot ar putea fi ridicate.

Marian fu primul care intră în spărtura practicată în zid. Când acesta făcu o cotitură ne făcu semn să-l urmăm foarte aproape.

Îndată dispăru după cotitură. L-am urmat imediat şi-am privit valea din faţa noastră, în care nu era ridicat nici un cort. Ba da! Unul singur era plasat undeva lateral, foarte aproape de peretele stâncos. Conducătorul nostru se dăduse jos de pe cal şi vorbi cu-n arab, care ne privi la rându-i cu curiozitate. Faţa sa nu trăda deloc mânie, cel mult uimire.

Se mirase c-am îndrăznit să-l urmăm pe solul său până aici.

Am descălecat şi noi în faţa celor doi arabi şi l-am salutat pe cel mai în vârstă foarte ceremonios. El stăpânea engleza binişor astfel încât Barrington care preluase şi de data asta iniţiativa, putu duce cu el discuţia în această limbă.

— Allah să-ţi binecuvânteze ziua şi noaptea. Cel de sus ne-a îndrumat paşii încoace pentru a putea petrece noaptea în tovărăşia ta.

— Allah să v-o binecuvânteze şi pe-a voastră, străinilor. Ali Saffad se bucură să vă poată saluta şi, vă invită să vă alegeţi locurile de popas în tabăra sa.

Dintr-un perete de stâncă ala cestui cazan ţâşnea firul vesel al unui mic izvor. Am lăsat să bea mai întâi caii şi apoi ne-am astâmpărat setea şi noi. Pongo şi Goliath se ocupară mai departe de cai, în timp ce noi ne-am îndreptat spre cortul arabilor şi-am luat loc în faţa gazdelor noastre.

— Kidha, însoţitorul meu, începu şeicul, va observat de pe stânci. L-am trimis să vă avertizeze ca să nu mergeţi în zona muntelui Djebel-i-Scharr. V-am vrut numai binele. Spiritul lui Ali Ben Murpha bântuie acolo – i s-a auzit chemarea.

— Kidha, ne-a spus totul Ali Saffad, răspunse Barrington. Dar cine este Ali Ben Murpha? Şi ce-i cu spiritul şi chemarea acestuia.

— Ali Ben Murpha a fost fiul unui prinţ al deşertului beduin de felul lui. A fost prins de poliţişti şi aruncat în puţul craterului. A fost un om puternic şi s-o apărat din răsputeri. Astfel i-o reuşit să-l tragă după el şi pe conducătorul soldaţilor care-l prinseseră. Acum spiritul său stăruie pretutindeni. Când s-aude strigătul lui Ali Ben Murpha se ştie că înseamnă nenorocire.

— Şi de ce rămâi tu aici, şeic Saffad?

— Fiindcă am făcut un jurământ, sau un vot, cum se mai spune.

— Am crezut că eşti aici împreună cu tribul tău.

— Nu, am venit singur, numai cu Kidha, l-am luat ca însoţitor.

— Şi jurământul făcut.

— Voi încerca, străine, să îmblânzesc spiritul lui Ali Ben Murpha şi să-i redau odihna veşnică.

— Şi de ce trebuie ca noi să ocolim conul? Poate să vă facă şi vouă rău, spiritul lui Ali Ben Murpha.

— Ali Ben Murpha i-a blestemat pe toţi străinii. Vă va aduce nenorocire şi vă va lua cu el în adâncurile craterului. De-ndată ce auziţi strigătul lui Ali Ben Murpha vă previn ca să mergeţi în vecinătatea craterului.

— Păi noi vrem ca încă în această noapte s-ajungem la marginea craterului, observă Marian, care până-n acest moment păstrase tăcerea.

Şeicul Saffad încremeni de groază.

Şeicul era mai mult decât mirat, dar prietenul meu îi răspunse cu mult calm în voce.

— Da, chiar în această noapte! Noi nu credem în spirite. Anumiţi oameni vor să exploateze naivitatea credulilor în propriul lor avantaj, pentru a trage foloase proprii, deşi încă nu ştim de ce natură.

— Este o greşeală domnule! Ştiu foarte bine că spiritul lui Ali Ben Murpha, bântuie locurile astea, pentru că… pentru că l-am văzut cu ochii mei însăşi.

— Atunci acesta nu e spirit ci chiar omul care-i sperie pe toţi ca fiind întruchiparea spiritului, şeicule!

— Îl cunosc pe Ali Ben Murpha tot atât de bine, cum îmi cunosc propriul meu frate. I-am văzut faţa deşi acum aduce cu faţa unui mort. El era, pot s-o jur pe Allah!

— E-adevărat ce spui! El era, dar nu spiritul lui! Dacă fu…

Discuţia noastră fu întreruptă printr-un strigăt îngrozitor, care venea de sus, de pe coama munţilor. Suna aşa de parcă viaţa unui om s-ar afla în pericol. Voii să sar în picioare dar prietenul meu îşi făcu semn să rămână aşezat. Încăodată răsună strigătul, apoi totul rămase aşezat. Nici unul dintre noi nu-ndrăznise să scoată vreun sunet. Muţi de uimire stam cu toţii pândind, dacă strigătul de adineaori se va repeta.

Şi iată! După o pauză mai lungă, răsună pentru a treia oară. Mi se păru că acel ce strigase între timp se apropiase ceva mai mult de noi, dar într-o vale atât de îngustă, mărginită de vârfuri de munţi, lesne te poţi înşela.

După câteva minute de tăcere şeicul Saffad spuse:

— Ali Ben Murpha a strigat de trei ori. Asta înseamnă o nenorocire nouă, mai mare decât oricare alta. Hălăduieşte din nou liber în munţi. Mâine dimineaţă mă voi urca până la marginea craterului şi voi încerca să-l determin pe Allah să-i dea spiritului liniştea pe care-o merită.

Nimeni nu-i dădu replica şeicului, fiecare-şi păstra impresiile pentru sine. Ne găseam în vecinătatea muntelui Djebel-i-Scharr şi ar fi ajuns la marginea pâlniei craterului în patru ore dacă am fi voit.

Ce-o să ne aştepte acolo? Marian privea gânditor înainte. Deodată îşi ridică capul şi-l întrebă pe şeic, de-a dreptul:

— Spui că l-ai recunoscut pe Ali Ben Murpha, şeic Saffad. Descrie-mi-l te rog şi mie cât mai exact ca să-l recunosc şi eu de-o fi să-l reîntâlnesc acolo, în munţi.

Şeicul veni în întâmpinarea cererii lui Marian, fără să şovăie nici o clipă. Barrington stătea ca pe cărbuni încinşi. I-ar fi plăcut grozav să poată spune că după descrierea şeicului el îl întâlnise deja în persoana arabului care-i ieşise în cale, în munţi, dar Marian îi aruncă o privire care-l făcu să amuţească.

— Într-o oră vom porni înspre gura craterului, spuse Marian, calm, după o pauză mai lungă.

— N-o face domnule! L-ai auzit doar cu propriile-ţi urechi pe fiul prinţului, spiritul acestuia, care a chemat şi încă de trei ori.

— Nu ne temem nici de spirite şi nici de oameni, răspunse prietenul meu. Vrei să ne însoţeşti şeicule Saffad? Poate că-ţi va mai reuşi încă în noaptea asta să-ntâlneşti spiritul lui Ali Ben Murpha.

— Nu, nu! Rămân aici! Orele nopţii aparţin spiritelor. Ele sunt libere şi pot dăuna oamenilor, după cum doresc. La lumina zilei ele sunt ferecate. Din cauza asta vreau să merg abia mâine dimineaţă ca să mă rog pentru sufletul lui Ali Ben Murpha.

— Atunci vom pleca singuri, hotărî Marian.

Şeicul făcu alte câteva zadarnice încercări de-a ne abate de la planul nostru. Să-l fi mânat numai grija pentru noi? Să fi fost şi alte motive? Până acum nu m-am îndoit de sinceritatea lui, fiindcă pe chipul şi în ochii săi puteam citi sinceritatea şi cinstea, ca într-o carte deschisă şi nimic nu-mi părea fals.

Kidha, însoţitorul şeicului, îşi făcuse culcuşul în apropierea lui Pongo şi a lui Goliath, dar nu vorbeau între dânşii. Din când în când Goliath îi punea lui Pongo întrebări, mai cu seamă cu privire la strigătele sau chemările acelea care veneau din munţi.

După o oră porniram la drum. Marian îl rugă pe şeic să aibă grijă de caii noştri şi să ne aştepte-n vale, reîntoarcerea noastră. Spera ca, foarte puţin înainte de începerea zorilor să fie înapoi. Cu inima grea şeicul ne petrecu la plecare. După ce ne-am depărtat o bucată de valea în care adăsta şeicul cu omul său, Barrington ne şopti:

— Descrierea şeicului se potriveşte ca o mănuşă omului pe care l-am întâlnit eu şi cu fratele meu. El a fost şi arabul misterios care ne-a vizitat în oază. Al vrea să ştiu de unde a aflat numai că ţelul nostru e Djebel-i-Scharr.

— În oază cred că a nimerit numai dintr-o întâmplare, răspunse Marian. Dacă i-am fi spus un alt ţel al călătoriei noastre ar fi rămas cu siguranţă să înnopteze cu noi.

— Şi de ce s-a reîntors domnule Farrow?

— Voia să ne scoată din luptă, poate. Plec de la ideea că acum se va petrece ceva deosebit în munţi, ceva ce unui străin nu-i îngăduit să afle.

— Şi crezi dumneata că şeicul Saffad ne-a minţit?

— De minţit nu, nici vorbă! Ne-a trecut sub tăcere ceva. Avea doar în minte spiritul lui Ali Ben Murpha. De ce-i pasă atât de mult de spiritul lui Ben Murpha, dacă într-adevăr, despre un spirit este vorba?

— Crezi deci domnule Farrow că şeicul Saffad şi cu Ali Ben Murpha au ceva împreună? Poate vor să ne întindă o cursă?

— Prea mult spus! Gândeşte-te te rog puţin asupra cuvintelor spuse de şeic, în care ne explică că-l cunoaşte pe Ali Ben Murpha ca pe…

— … Fratele său!

— Just.

— Deci, tu ce crezi Mariane, că şeicul Saffad şi cu Ali Ben Murpha sunt fraţi, am strigat aproape, eu.

— Precis! Saffad crede cu-adevărat că fratele său este mort iar spiritul său bântuie încă. Acum vrea să-l răscumpere. Ca rudă apropiată este aproape obligat s-o facă.

Barrington aprobă doar şi după o pauză în conversaţie în care ne-am continuat firește urcuşul, spuse:

— Problema e dacă Ali Ben Murpha mai e într-adevăr viu. Ştie ceva de prezenţa fratelui său pe muntele Djebel-i-Scharr?

— Presupun Mr. Barrington. Nu cred c-a vrut să ne împiedice, fără rost, să urcăm pe muntele Djebel-i-Scharr. Mă tem că şeicul Saffad ţine foarte mult la fratele său, deşi acesta nu cred că-i răspunde la fel. Şeicul Saffad nu e deloc sărac. Poate că Ali Ben Murpha va juca şi faţă de fratele său rolul spiritului dezlănţuit şi nici decum nu-i va cere o răscumpărare care numai demn de-o stafie nu e.

— Prin urmare domnule Farrow, de aceea ai insistat ca încă astă noapte să urcăm înspre crater, pentru a preîntâmpina un atac asupra lui Saffad?

— Da, dar dacă reuşim sau nu, n-avem de unde să ştim. Nu cunoaştem deloc regiunea şi vom pierde multă vreme până o să putem da de ascunzătoarea spiritului. Numai după ce-l vom fi prins, vom putea dezlega misterul.

Barrington ne conduse pe micul drumeag pe care-i urmărise şi el, împreună cu fratele lui, când a urcat înspre crater.

Marian ne-a rugat ca să facem acum cât mai puţin zgomot cu putinţă. Pongo mergea ca de obicei înaintea noastră pentru a sonda terenul. Instinctul său îi spunea mai mult decât nouă, celorlalţi, toate cele cinci simţuri.

Pongo crezuse şi el la început în stafii. Datorită nouă a ajuns să ştie că nu există stafii şi că toate aceste poveşti cu spirite şi fantome pot fi explicate. Bineînţeles că şi Goliath fusese la început superstiţios. Cu el fusese ceva mai greu de a-l lămuri şi încă şi azi probabil mai rămăsese o fărâmă de superstiţie în el.

Nu se mai temea însă, mai ales că, mentorul şi învăţătorul său, Pongo, îi era în preajmă.

Micul mus (ucenic în marină) italian, păşea cam trei-patru metri în spatele lui Pongo şi se uita, cu atenţie, atât la dreapta cât şi la stânga. Ajunsesem iarăşi într-un defileu a cărui pereţi abrupţi şi înalţi păreau să sfideze cerul nopţii.

O semiobscuritate ne-nconjura acum, întrucât razele lunii nu cădeau perpendicular în defileu. Ne-am luat de-aceea lămpile de buzunar în mâna stângă, pentru a le aprinde imediat în caz că cineva apărea brusc în faţa noastră.

Am străbătut defileul fără ca să întâlnim ceva neprevăzut. Acum drumeagul nostru se lărgise considerabil. Nu mai întâlneam stânci. Luna lumina iarăşi din plin astfel încât puteam vedea totul clar în faţa noastră. Aici nu se putea ascunde nici un om. Pe care să nu-l observăm, se impunea deci concluzia că ascunzătoarea îi era în cu totul altă parte, de unde avea posibilitatea de a ne surprinde dacă voia, oricând.

III
O DESCOPERIRE IMPORTANTĂ

CREASTA MUNTELUI URCĂ TOT MAI MULT. Ocazional trebuia să depăşim obstacole care erau mărginite de adevărate prăpăstii. Din precauţie am trecut de locurile periculoase mergând unul în spatele celuilalt şi dacă era să fim atacaţi aici, lesne ne-am fi putut prăbuşi în adâncime.

Eram pe drum de trei ore, când Barrington se opri şi ne spuse:

— Atenţie, acum drumul nostru duce, timp de-o jumătate de oră foarte aproape de-o prăpastie. Trebuie să mergem unul după celălalt fiindcă nu există nici o altă posibilitate. Spre dreapta se află stânca sau mai bine zis peretele de stâncă abrupt. Întrucât poteca duce în curbe largi către vârf n-o s-o putem urmări decât foarte puţin cu privirea. Dacă va fi să fim împiedecaţi în urcuş de către cineva, atunci partea aceasta a drumului este cea mai potrivită pentru acest lucru.

— Nu există un alt drum spre vârf domnule Barrington? întreabă Marian.

— Fratele meu şi cu mine n-am descoperit nici unul pân-acum. Putem numai foarte încet ajunge în vârf întrucât tot timpul trebuie să păstrăm sub ochi înălţimea. Anumite locuri sunt cu deosebire foarte înguste. E-adevărat că eu şi cu fratele meu am străbătut porţiunea asta în condiţii mult mai puţin primejdioase, adică pe timpul zilei.

— Am mai mers noi pe drumuri periculoase şi mai în sus şi mai în jos şi chiar pe timp de noapte. Am promis şeicului că la revărsatul zorilor să fim deja înapoi. Ne mai rămân deci două ore de stat pe vârful muntelui.

Pongo păşise deja pe cărarea îngustă, caută să vadă dacă totul este în regulă apoi ne făcu semn să-l urmăm. Ne-am înţeles că Barrington şi cu mine să-l urmăm îndeaproape, astfel încât noi să putem ţine ochii permanent în sus, observând înălţimile, în timp ce Marian urma să aibă în atenţie locurile cele mai periculoase. Goliath urma să încheie şirul.

Urcam numai foarte încet. Peretele din dreapta îl apreciam ca la o sută de metri înălţime. Dacă va fi să fim atacaţi acolo, va trebui să acţionăm foarte energic, întrucât nu vom putea evita atacul. Un singur bloc de stâncă aruncat de sus ne va putea arunca direct în prăpastie.

Din fericire luna lumina din plin astfel încât peretele de stâncă era luminat foarte clar. Puteam vedea partea de sus a muntelui foarte clar şi-aş fi remarcat imediat dacă era să apară o siluetă.

Pas cu pas urcam mai departe. Dat fiind conformaţia drumului trebuia să ţinem ochii aplecaţi în jos, tot timpul, în timp ce alţii erau preocupaţi cu supravegherea vârfului muntelui.

Din nou ne avertiză Marian cu privire la drumul accidentat. Barrington care mergea în faţa mea îşi îndreptă privirea în jos, în timp ce eu m-am oprit şi-am privit în sus. De-ndată ce Barrington ajunse la partea cea mai periculoasă a cărărui mi se păru şi mie că recunosc, sus pe creste, conformaţia unui cap. Mâna cu pistolul îmi ţâşni în sus – dar capul dispăru din nou.

I-am atenţionat de-ndată pe camarazi. Înainte de-a mai putea adăuga câteva explicaţii lămuritoare, deasupra apăru, proeminenţa unui mare bloc de stâncă, care urma să fie aruncat în secunda următoare asupra noastră.

Mi-am prevenit camarazii cu voce tare şi-o fracţiune de secundă mai târziu mi-am descărcat pistolul.

Detunătura repercută de câteva ori ecoul. În secunda următoare blocul de piatră se prăbuşi chiar pe locul unde stăteam noi. Marian şi Barrington săriră câţiva paşi înainte pentru a se adăposti. Eu la rându-mi am dat repede înapoi dând peste Goliath. În acelaşi moment în faţa mea am văzut blocul prăbuşit din care o bucată mare se desprinse imediat, sub forţa impactului şi căzu huruind în prăpastia de alături.

Am stat locului continuând să privesc fix în sus. Din nou apăru un cap. În acelaşi timp detunară concomitent trei împuşcături.

Marian, Barrington şi cu mine am tras în acelaşi timp dar dacă am nimerit sau nu, nu puteam şti. Capul dispăruse şi mult timp dup-aceea nu mai apăru.

De-abia acum am putut să cercetez în linişte cărarea din faţa mea.

Groapa pe care-o pricinuise căderea blocului de piatră era aşa de mare încât de-abia-mi puteam continua drumul. Numai dacă mă lipeam foarte strâns de peretele de stâncă aş fi avut şansa de a depăşi acest nou obstacol, creat artificial. Întrucât Goliath era mai uşor decât mine l-am rugat să treacă el primul. Marian îi aruncă o bucată scurtă de funie dincoace, pe care sprintenul Goliath o prinse.

Aşa ne asigurasem acum. Am trecut şi eu, ajutându-mă de funie, de locul periculos. Pongo controlase între timp drumul din faţa noastră şi venind cu vestea liniştitoare că drumul, după vreo sută de metri, se îmbunătăţeşte.

— În curând ajungem la pâlnia craterului, ne lămuri Barrington. Peste o jumătate de oră vom fi la marginea craterului. Acolo nimeni numai are loc unde să se ascundă.

Nu mai era acum vreme să mai stăm de vorbă, întrucât trebuia să fim foarte atenţi cum ne urmăm drumul şi la împrejurimi.

Din cauza asta, nici nu i-am mai răspuns lui Barrington. După vreo sută de metri cărarea se termina şi drumul ducea acum peste un câmp de pietriş, direct spre crater. Aici ne simţeam destul de siguri, adversarul nostru nu se putea apropia în nici un fel de noi fără a fi văzut. Nu mai eram deloc ameninţaţi de sus cu strivirea de către vreun bloc de stâncă aruncat.

Am păşit vioi acum prin defileul care ducea înspre crater.

— Ali Ben Murpha nu poate să se afle aici, dacă el a fost cu adevărat cel ce-a aruncat blocul de piatră. Să ne grăbim totuşi, ne sfătui Barrington, să străbatem şi defileul ăsta. Marian încuviinţă şi întreabă cât de lung este.

— Două sute de metri! Dup-aceea suntem sus la marginea craterului. Cincizeci de metri mai departe începe craterul vulcanului stins.

— Să mergem câte unul la o distanţă de cincizeci de metri prin defileu, spuse Marian. Nu ne vom opri chiar dacă auzim vreun strigăt sau ceva asemănător. După ce vom fi parcurs şi porţiunea asta de teren ne oprim.

— Şi cine începe, întreabă Barrington.

— Pongo, îl îndemnă Marian pe uriaşul negru. El va recunoaşte mai repede decât noi toţi toate pericolele. Goliath îl va urma. Apoi urmezi dumneata, apoi Robert şi eu fac încheierea. De acord?

Am încuviinţat. Marian îi făcu un semn lui Pongo, care începu imediat să străbată defileul. După o jumătate de minut l-am trimis pe Goliath după el, Barrington urmându-l la acelaşi interval de timp. În cele din urmă am luat-o după ei.

Odată ajuns în defileu, m-am uitat de câteva ori în sus şi-am observat că înălţimea pereţilor de stâncă se micşora din ce în ce. La sfârşitul acestuia, nu mai era nici un perete, din locul unde mă aflam puteam supraveghea prea bine şirul de stânci din faţa mea. Măsura mea suplimentară de precauţie se dovedi inutilă, nimeni, în afară de noi, nu era aici sus.

Defileul continua încă strâmb în sus, aşa că am ajuns cu toţii sus, marcaţi de oboseală, respirând cu greutate. Prietenului meu i-am făcut un semn liniştitor cu mâna şi să nu se grăbească chiar atât de tare, încât nu ne pândea nici un pericol. De-ndată ce acesta mă ajunse se opri examinând cu atenţie împrejurimile.

— Pongo ar fi trebuit să ne atenţioneze el însuşi ca să nu ne grăbim chiar aşa, fu de părere Marian.

— Masser Farrow a spus că nimeni nu trebuie dat atenţie la strigăt, rânji uriaşul negru. Altfel Pongo ar fi strigat.

Am râs şi noi. Ne-am mai uitat încăodată în jur. Între timp Pongo desfăşurase o funie lungă, pe care o luase din cămara de provizii a lui Barrington. În total dispuneam de patru asemenea frânghii pe care voiam să le înnodăm pentru a permite coborârea în puţul craterului.

Spiritul lui Ali Ben Murpha nu luase asta, desigur, în considerare.

— Crezi că vom putea afla ceva, dacă o să ne dăm drumul în fundul craterului.

— Da, cred, răspunse Marian. Nu-mi pot explica altfel dispariţia arabului, decât că acolo avea o posibilitate de salvare, pe care-o foloseşte de prima oară de când fusese azvârlit acolo.

În timp ce Pongo înnoda frânghiile, noi ne-am apropiat de marginea craterului. O deschizătură întunecoasă se căsca în faţa noastră. Mi-am imaginat cum pe-aici în timpuri străvechi ieşise lava la suprafaţă. Acum vulcanul era de mult stins. Dar cine putea garanta că nu va erupe din nou?

Marian voia să lase funia să spânzure astfel încât unul după altul să ne putem coborî pe ea. Voia să se lase primul în jos şi-şi legase unul din capete deja de braţe. Pongo trebuia să rămână de veghe la marginea craterului. Era destul de puternic ca să ne poată trage afară, dacă cumva am fi fost împiedecaţi de ceva să ne mai căţărăm în sus.

Prietenul meu încălecase deja marginea craterului în timp ce Pongo lăsă funia în jos. Am aşteptat încordaţi ca Marian să ne dea un semnal, după ce-ar fi ajuns la fundul craterului. Şi cel de-al treilea nod făcut de Pongo alunecase prin mâinile lui Pongo, acum venea ultima parte a frânghiei la rând. Dacă nici aceasta nu ajungea, atunci întreprinderea noastră fusese zadarnică.

În cele din urmă funia se mişcă. Marian ne dădu astfel de-nţeles ca să nu mai lăsăm în jos funia. Slăbi şi încordarea funiei, greutatea corpului lui Marian nu mai atârna de ea.

Barrington urma şa rând. El trebuia să se lase în jos pe funie. Goliath fu al treilea şi ca ajutor de marinar ce era, o făcu repede. Ca Pongo să nu fie obligat să ţină tot timpul frânghia cu mâinile, i-am fixat capătul superior de-un colţ de stâncă zimţat. În final am început şi eu coborâşul.

Foarte repede am simţit ceva solid sub picioare, dar nu era decât un capăt de stâncă pe care aterizasem. Deasupra capului meu am văzut bolta acoperită cu stele. Cu mâna stângă m-am ţinut de frânghie şi m-am sprijinit cu dreapta de peretele stâncos.

După o odihnă cam de-o jumătate de minut am vrut să-mi continui coborâşul.

Când mi-am luat mâna de pe peretele stâncos vrând să mă apropii mai mult de frânghie, partea proeminentă a marginii de stâncă se desprinse şi aproape aş fi căzut şi eu în prăpastie de nu m-aş fi prins de funie. Cu toate acestea am alunecat atât de mult de-a lungul funiei şi m-am lovit atât de tare cu capul de ieşindul stâncos încât mi se făcu negru înaintea ochilor. Credeam că mi-am pierdut cunoştinţa.

Probabil că-n panica care mă apucase am strigat, c-am auzit îndată de sus vocea îngrijorată a lui Pongo, întrebându-mă ce se întâmplă.

Pe moment n-am putut răspunde din cauza unei slăbiciuni spontane, care mă apucase. Am încercat zadarnic să mă agăţ de funie dar degetele nu mă mai ajutau să-mi susţină greutatea corpului şi alunecau atât de repede în adâncime că m-aş fi izbit în cele din urmă de stânci dacă cineva nu m-ar fi prins în ultimul moment.

Am simţit cum mă ţine cineva şi-apoi mă depune pe ceva solid. Încetul cu încetul puterile îmi reveniră.

Foarte aproape de mine stătea Pongo care coborâse repede pe funie îndată ce-am scos ţipătul de spaimă şi-acum întreba:

— Ce s-a-ntâmplat Masser Bertram?

I-am povestit şi-apoi am tăcut să-mi trag sufletul până când voi fi din nou în stare să-mi reiau coborâşul.

Pongo avea de gând să se urce ca să-şi reia locul la marginea craterului. Mi-au trebuit cinci minute ca să-mi revin, după care mi-am reluat cu-adevărat coborâşul. De-abia am făcut zece metri când am simţit cum se zguduie funia. Se căţăra Pongo, într-adevăr sus?

Nu. El stătea încă pe mica proeminenţă stâncoasă, pe care stătusem eu mai înainte. O spaimă de moarte mă cuprinse, cineva voia, acolo sus la marginea craterului să desprindă funia.

Am început repede să mă întorc înapoi şi i-am strigat în câteva cuvinte de ce mă temeam. În acelaşi moment funia cedă cu adevărat. Credeam că mă voi prăbuşi în adâncime, dar am simţit o zguduitură puternică. Funia ţinu. M-am uitat în sus şi mi-am dat seama că Pongo c-o prezenţă de spirit extraordinară o prinsese şi-i frânase căderea.

De sus funia se desprinse din locul unde fusese ancorată şi aruncată în adâncime. Cu greu străduindu-mă din toate puterile am căutat s-ajung din nou la Pongo, care se rezemase de stâncă şi ţinea funia cu toată puterea fiinţei lui. Tremura din toate încheieturile în momentul când am ajuns lângă uriaş.

L-am întrebat pe Pongo ce părere are, dac-am lega aici funia de colţul ieşit de stâncă şi să coborâm amândoi ca să ajungem la camarazii noştri.

Pongo reflectă. Se-nţelege că se gândea mai mult la o posibilitate cum am putea ajunge cu toţii din nou la buza craterului.

Ne mai despărţeau vreo douăzeci de metri de marginea craterului.

— Pongo la ziuă încearcă Masser Bertram urcă sus. Aduce sfoară de la cai, aruncă la Masser Bertram şi-atunci Masser Bertram încearcă înnoadă funie nouă.

Asta era cu siguranţă singura posibilitate să părăsim gura craterului. Mai întâi voiam să mai coborâm. Am legat capătul funie de colţul de stâncă cât am putut de bine. Înainte de a-mi da drumul în jos am încercat funia încăodată şi… am încremenit, devenise atât de uşoară, ca şi cum ar fi avut doar vreo 2-3 metri lungime. Am tras-o-n sus şi mi-am dat seama că n-avea o lungime mai mare de doi metri şi jumătate mai jos fusese pur şi simplu tăiată.

Nu ştiam ce să mai spun. Cine să fi tăiat funia?

— Masser Bertram se apleacă peste colţ de stâncă. Pongo ţine pe el, spuse uriaşul. Masser Bertram cercetează cu lampa de

buzunar, poate acolo, tăietură în stâncă, unde este om sau spirit de la el…

M-am lăsat repede pe lespedea de piatră şi m-am aplecat peste marginea acesteia. Pongo mă ţinea strâns, de aceea m-am simţit în siguranţă, în timp ce-mi plimbam lumina lămpii mele peste peretele de stâncă.

Aproape că mi-a venit să scot un strigăt de surpriză, când, chiar sub colţul de stâncă, am descoperit o mică deschizătură, probabil un gang de ieşire pentru torentul de lavă, din vremuri imemorabile. Acum îmi era foarte clar, că Ali Ben Murpha nu îşi pierduse viaţa, probabil căzuse pe lespedea de piatră şi ulterior se putuse salva, prin acest gang secret. Mi-am stins din nou, lumina lămpii mele. M-am mirat numai că de jos, nu răzbăteau spre noi nici un strigăt. Poate că tovarăşii noştri au rămas surprinşi când le-a căzut funia peste capete şi nu-şi puteau imagina deloc ce se petrecuse. Poate c-au bănuit că Pongo şi cu mine am fost atacaţi sus şi nu voiau să se trădeze prin strigăte.

L-am rugat pe Pongo să se uite şi el puţin sub lespedea de piatră. O făcu şi când reveni îmi spuse-n şoaptă:

— Om nu procedat foarte înţelept. Nu trebuie taie funia aici, aşa arată drum de ieşire.

— Poate c-a crezut că suntem pe punctul de a coborî, Pongo. Altfel cu siguranţă că n-ar fi tăiat funia. Acum trebuie să…

Am fost întrerupt printr-o nouă surpriză. De sus începură să cadă bucăţi mari de stâncă, care vâjâiră pe lângă noi, căzând în adâncime. Fără multă cugetare m-am lăsat repede sub colţul de stâncă şi cu ajutorul lui Pongo, am căutat s-ajungem cu picioarele în deschizătura de desupt, pe care tocmai o descoperisem.

Am reuşit cumva. Dacă Pongo, care mă ţinea, ar fi fost la rându-i lovit de vreo bucată de rocă, atunci ar fi trebuit să-mi dea drumul.

În acest din urmă caz, m-aş fi prăbuşit în adâncime.

Aşa că m-am ghemui cum am putut în gangul din stâncă i-am iluminat scurt, pentru a mă convinge, că nici un duşman nu-mi era pe-aproape.

Veni şi Pongo jos, i-am cuprins picioarele şi le-am direcţionat într-un loc mai sigur. Curând era lângă mine în gang.

Încă mai cădeau stânci de sus. Îmi veni o idee. Când căzu unul mai mare decât celălalt, strigai cât putui de tare, ca şi cum aş fi fost atins şi rănit. Omul de deasupra putea presupune chiar că m-am prăbuşit în fundul craterului.

Dedesubt stâncile se zdrobeau cu-n zgomot înfundat şi nu mă puteam opri să nu mă gândesc la ceilalţi camarazi.

Dacă nu s-au putut adăposti, atunci erau pierduţi.

După ce am scos strigătul, ca şi cum omul de sus, numai asta ar fi aşteptat, încetă complet bombardament şi strigă ceva spre adâncul craterului. Apoi păru să se îndepărteze.

— Să cercetăm gangul, îi şopti eu lui Pongo.

Trebuie neapărat să ducă sus altfel, Ali Ben Murpha nu s-ar fi putut salva.

— Pongo târăşte înainte, spuse uriaşul. Masser Bertram dă lampa la el.

— Dacă se va produce un atac asupra noastră tu-mi vei putea oferi un sprijin mult mai mare decât eu ţie, de asta ar fi bine dacă tu vei veni din spate, am răspuns eu. Mai sper ca gangul să se lărgească treptat, astfel încât să putem merge unul lângă celălalt.

Am luat-o înainte dar foarte încet. Trebuia să merg foarte aplecat pentru că sălaşul fluxului de lavă de odinioară nu era prea înalt. Pereţii erau atât de netezi de parcă ar fi fost şlefuiţi. Gangul ducea în sus şi se lungea tot mai mult. Întrucât puteam vedea mult înaintea mea am stins lumina şi am continuat să mă târăsc în întuneric, mai departe.

Din nou gândurile mele s-au dus la camarazii rămaşi jos pe fundul craterului. Dacă ar fi fost atinşi ar fi strigat măcar odată, cel puţin Goliath. Întrucât nu am auzit nimic m-am mai liniştit.

Probabil că s-au putut adăposti şi-acum aşteptau ca noi să le venim în ajutor. Sau să fi găsit şi ei un vechi gang de expulzare a lavei, pe care-l explorau, aşa cum făceam şi eu acum?

Am pipăit din nou în întuneric vreun punct de sprijin şi mi-am reaprins lampa. Trei galerii se ramificau de-acum în trei direcţii diferite. Ce galerie trebuia s-aleg? Ieşirea putea fi la capătul oricărei din aceste galerii.

Pongo se sforţă s-ajungă în acelaşi plan cu mine şi cercetă pământul cu atenţie. Mi-a explicat apoi că toate cele trei galerii au fost folosite, dar cea mai departe din stânga reţinuse mai multe urme de paşi. De-aceea am ales tocmai această galerie şi încurând plafonul acesteia se înălţă atât de mult încât am putut păşi în picioare.

Am mers unul lângă altul dar ne-am ferit să facem cel mai mic zgomot pentru a nu fi descoperiţi prematur.

Întrucât înaintam foarte încet mi se părea că trecuse deja o veşnicie de când ne aflam aici. Galeriile astea păreau să nu se mai sfârşească. Dacă ne îndepărtăm prea mult de crater?

Deodată gangul începu să coboare. Aerul era destul de pur şi mi-am explicat asta prin faptul că galeria dădea afară şi în consecinţă exista în continuu un canal de aer proaspăt, care se vehicula astfel. Pentru a-mi confirma bănuielile am aprins un chibrit şi flacăra se plie de-ndată înspre direcţia din care venisem.

Galeria făcuse deja numeroase cotituri, aşa încât direcţia din care venisem nu-mi era prea clară. Dar asta nu avea o importanţă prea mare, mult mai important era ca galeria să ducă sus spre libertate.

Deodată ne-am trezit într-o mică grotă de unde se ramificau din nou patru galerii. Pongo mă lămuri de-ndată, după ce cercetă în amănunţime solul, că numai una fusese mai mult folosită şi anume aceea prin care venisem.

Ata însemna că trebuia s-o luăm înapoi. Am urmat galeria absolut inutil, dar urmele de picioare conduceau aici. Ce căutase Ali Ben Murpha în grotă?

Pongo putu numai să-mi spună că de curând un om fusese în grotă.

Am căutat pretutindeni cu şi mai multă asiduitate sar n-am putut descoperi nimic relevant.

Întrucât mă obosisem peste măsură simţeam nevoia unui timp de odihnă de vreo jumătate de oră. Pongo şi cu mine ne-am aşezat jos şi ne-am rezemat cu spatele de stâncă.

Lampa de buzunar am stins-o şi-am adormit în curând fără să vreau.

IV
STAFIA LUI ALI BEN MURPHA

UN BRÂNCI UŞOR dat de Pongo mă aduce la realitate. Uriaşului i se păruse c-a auzit venind voci din depărtare, pe care nu le-a putut însă identifica. Încordaţi am pândit în întuneric. Mai întâi se înstăpâni tăcerea peste tot în jur şi de-abia apoi am auzit întâi nişte zgomote slabe. Ce se vorbea acolo nu era deloc arabă. Să fi fost camarazii noştri? Am strigat tare: Mariane? N-am avut mult de aşteptat până a venit răspunsul: Robert? Prietenul meu părea să fi fost încă destul de departe. Galeriile transportau sunetul ca şi sârmele de telegraf. Din care galerie venea vocea lui Marian? Am strigat de câteva ori. Pongo ascultă cu multă atenţie şi-apoi spuse la sfârşit:

— Masser Bertram, vocea lui Masser Farrow a venit din galeria asta. Alegem această galerie şi întâmpinăm Masser Farrow.

Am ales gangul desemnat de către Pongo şi ne-am grăbit cât am putut de mult căci dacă Marian ne-a putut auzi, cu siguranţă că şi Ali Ben Murpha nu va intarsia să afle că nu ne-am prăpădit. La multe puncte de ramificaţie trebuia să ne orientăm foarte exact, ce gang alegem.

Mulţumită bunului auz al lui Pongo eram aproape sigur c-am ales direcţia cea bună, de unde se auzea vocea lui Marian. Câteodată se auzea foarte aproape, pentru ca în momentul următor să răsune iarăşi foarte departe.

Intrasem într-un adevărat labirint.

— Robert am auzit din nou vocea lui Marian, răzbătând până la mine.

— Aici! Unde eşti Mariane?

— Opreşte-te unde eşti! Ţi-aud foarte distinct vocea. Pare să fie foarte aproape.

Marian păru că-şi reia marşul dar vocea sa se-ndepărtă. I-am strigat ceea ce am observat. Din nou vocea răsună foarte aproape. Acum se părea că-i invers.

Deodată am auzit la peretele din stânga un cicălit la care am răspuns imediat. Acum ştiam ce este. I-am strigat lui Marian că ne aflăm amândoi în galerii paralele, foarte apropiate. Ne-am pus de acord asupra direcţiei în care urma să mergem. Undeva speram să ne întâlnim.

— Ne putem pune-n legătură, reciproc, prin ciocănitul în peretele galeriei, îmi propuse prietenul meu ideea lui, cu care am fost numaidecât de acord.

Am făcut cu Pongo drumul înapoi pe care venisem şi prin ciocănituri repetate ne-am dat de ştire dacă rămâneam mereu la acelaşi nivel. Părea însă că galeriile nu se mai întâlnesc nicăieri.

Am ajuns din nou la grotă. M-am întors spre dreapta şi acum apăru Marian, Barrington şi Goliath dintr-o galerie alăturată.

Întrucât obosisem foarte tare, ne-am întins pe jos în grotă şi ne-am povestit reciproc ce am întâmpinat după despărţire noastră.

Marian mi-a povestit că de la baza craterului se ramificau două galerii.

— Una ducea mai departe în adâncime, acolo l-am găsit pe conducătorul soldaţilor pe care-l trase Ali Ben Murpha cu el în prăpastie.

Un acoperiş natural din lavă pietrificat se ridica pe jumătate în grota din fund, unde camarazii şi-au găsit adăpost, imediat după căderea funiei şi-au putut scăpa teferi din bombardamentul care a urmat. N-au cutezat să strige întrucât ştiau prea bine ce-şi atrăgeau asupra lor dac-o făceau.

După Marian, a în povestit eu, ce-am pătimit împreună cu Pongo. Am fost bucuroşi că nu ni s-a-ntâmplat vreo nenorocire nici unuia dintre noi. Acum era vorba de-a găsi o ieşire după care să continuăm cercetările pentru găsirea lui Ali Ben Murpha.

Barrington propuse, ca din când în când să aprindem câte un chibrit. Curentul provocat de aer îi urma plierea flăcării încât ştiam tot timpul încotro s-o luăm. Deodată Pongo ne făcu semn să încetăm să mai vorbim. Credea că auzise vocile mai multor oameni. Am amuţit. Cu adevărat de undeva din depărtare ni s-a părut şi nouă c-auzim o voce aspră şi puţin mai târziu auzirăm un ţipăt înfiorător.

De unde veneau oamenii ăştia? Pongo arătă înspre galeria care se afla la cea mai mare distanţă, în grotă. Repede am făcut astfel încât s-ajungem la galeria cu pricina şi ne-am ascuns acolo, la gura acesteia, în întuneric.

Vocile le auzeam acum ocazional, astfel încât nu se putea pune problema să fi greşit galeria.

M-am gândit, în tăcere, ce însemna strigătul acela şi-am găsit numai o explicaţie: Ali Ben Murpha şi-a atacat propriul lui frate şi l-a luat prizonier. L-a târât într-una din galeriile create de lavă şi probabil voia să ia o răscumpărare şi cu acest prilej. Bineînţeles că nu avea de gând să se trădeze. Cu totul pe nepregătite am auzit din nou strigătul de teamă – chiar foarte aproape. Din nou răsună vocea aceea aspră. Barrington se opri, apoi ascultă cu multă atenţie ca să vadă dacă înţelege cuvintele care se rostiseră. Dar vocile amuţiseră şi englezul ne şopti:

— Ali Ben Murpha a apărut fratelui său în chip de spirit şi se pare că l-a speriat atât de tare încât s-a lăsat uşor prins. Acum spiritul îl somează pentru cutezanţa lui Saffad de-a încerca să pătrundă secretul craterului drept pedeapsă o mare sumă de răscumpărare, singura care mai poate îmbuna lucrurile.

Am păşit încet mai departe, cu Pongo, mereu cu trei patru metri înaintea noastră. N-am mai îndrăznit s-aprindem lămpile de

buzunar al o nouă bifurcaţie a galeriilor, am văzut undeva înaintea noastră o geană palidă de lumină, care se filtra dintr-o grotă în care probabil ardea vreo torţă. Fumul fu mânat către noi şi se scurgea deasupra capetelor noastre. Ne-am târât ca şi indienii, aproape cu pământul, înainte, mereu înainte până ce-am reuşit s-aruncăm o privire în grota cu pricina.

Un tablou ciudat ni se înfăţişă ochilor acum. Rezemat de peretele stâncos sta şeicul Saffad, legat fedeleş. În faţa acestuia pe partea opusă a grotei. De unde începea semicercul unei noi galerii stătea o siluetă îmbrăcată-n alb, care ridica impunător braţul drept, în care recunoscui o adevărată mână schelet.

Barrington ascultă cu o nedisimulată curiozitate ce avea de spus silueta-stafie. Noi ne gândeam acum ar fi fost mai uşor să punem mâna pe această „stafie". Aşa trecu o bucată de timp. Deodată mâna stafie se-ntinse după făclia care stătea fixată de perete. Cu ocazia asta am remarcat că mâna care ieşise acum la iveală n-avea aparenţa unui schelet ci era făcută din carne şi oase adevărate.

Silueta se retrase repede înapoi în galerie. Grota zăcea în întuneric.

„Stafia" i-a dat şeicului o perioadă de răgaz de două ore, ne spuse în şoaptă Barrington. Dacă pân-atunci nu se va hotărî să plătească răscumpărarea stafia îl va sugruma.

Ne-am sfătuit repede ce-ar trebui să facem, imediat şi am ajuns la concluzia că Pongo ar trebui să urmărească „stafia" în galerie, unde dispăruse. Marian voii să se târască înspre şeicul legat cu atâta brutalitate.

Să sperăm că nu va ţipa! După ce-l va fi eliberat pe şeic, Marian dorea să-mbrace veşmântul alb ala cestuia să se dea drept şeicul, legat acolo. Noi ceilalţi trebuia să ne răspândim în galeriile care dădeau toate în grotă, astfel încât atunci când „stafia" se va retrage, să poată fi atacat de oricine dintre camarazii noştri.

Pongo dispăru pentru a prinde „Stafia". Marian se târî înainte în grotă şi-i dădu de ştire şeicului, care fu înspăimântat ce-i drept, dar care nu dădu curs nici unui ţipăt. I s-a spus c-am sosit să-l eliberăm.

Legăturile şeicului au fost repede tăiate. Întrucât „Stafia" se-ndepărtase o bucată de drum, Marian îndrăzni s-aprindă lampa de buzunar.

Îl conduse pe şeicul Saffad complet epuizat într-una din galerii. Am trecut pe la cei doi.

Nu era uşor să-l facă pe Ali Saffad să înţeleagă că nu o stafie l-a atacat şi l-a legat. Ci un om în carne şi oase. Omul în carne şi oase nu putea fi altul decât Ali Ben Murpha fratele lui Saffad, care nu-şi pierduse viaţa în urma prăbuşirii în gura vulcanului şi care acum juca rolul „Stafiei".

Saffad povesti în şoaptă că el îşi iubea fratele chiar după ultimele întâmplări. El ne rugă să nu-i facem nimic. Ali Ben Murpha era supărat pe fratele său mai vârstnic, tocmai pentru faptul că el era acela care moştenise şefia tribului în defavoarea sa.

Aşa că şi-a strâns câţiva beduini în jurul său şi-a început să atace caravanele până ce soarta îl ajunse şi pe el prin soldaţii care îl prinseseră.

Ali Ben Murpha îl lovi pe fratele său din spate. Ali Ben Saffad se trezi de-abia în grota în care îl găsisem.

Şeicul îşi dădu până la urmă consimţământul să-i împrumute vestmântul lui Marian pentru ca acesta să-şi joace rolul.

Încăodată îl conjură pe prietenul meu să nu întreprindă nimic împotriva fratelui său, Marian promisese să-ncerce să-l scoată din cursă pe Ali Ben Murpha fără vărsare de sânge. Doar în legitimă apărare va apela la forţă.

În timp ce Marian se rezemă în locul şeicului în grotă, pentru a-şi juca rolul, noi ceilalţi ne-am răspândit prin galerii şi-acum aşteptam plini de curiozitate deznodământul acestei poveşti, prin apariţia „Stafiei”.

V

URA DE FRATE – DRAGOSTEA DE FRATE

NOI ŞTIAM DECI, că-n două ore Ali Ben Murpha va apărea în chip de „Stafie" din nou în faţa şeicului Saffad. Trecuse deja o oră. Noi aşteptam încă liniştiţi.

Numai Marian se mai văicărea şi mai gemea din când în când, jucându-şi rolul cu multă măiestrie. Pongo revenise mărturisindu-ne că nu-l mai putuse ajunge pe Ali Ben Murpha, dar ne-am consolat că nu ne va fi totuşi prea greu de a-l aduce în puterea noastră când se va întoarce.

După un timp o dâră de lumină palidă se apropia de grotă. Lumina devenea tot mai puternică. La intrarea în galerie apăru „Stafia" care mai purta o făclie aprinsă în mână, o atârnă într-o crăpătură a stâncii şi se apropie să-i vorbească şeicului legat jos la picioarele sale.

Marian tăcu şi făcu pe leşinatul pentru a-l determina pe Ali Ben Murpha să se apropie cât mai mult.

Într-adevăr acesta se apropie de mogâldeaţa întinsă pe jos. Curând pasul i se împotmoli. „Stafia" scoase un ţipăt de spaimă şi înainte de-a putea înţelege pe deplin ce se întâmplă el aruncă un mic obiect în mijlocul grotei.

De-ndată se făcu un fum gros în juru-i şi-n această perdea bine ascuns, „Stafia" se-ndreptă cu paşi repezi. De-abia mai puteam respira. Fumul îmi bloca respiraţia şi mă forţa să tuşesc. Am făcut câţiva paşi împleticindu-mă înainte şi-apoi am căzut la pământ pierzându-mi cunoştinţa.

***

Un întuneric deplin mă înconjura în clipa când m-am deşteptat. Foarte încet îmi reveniră în minte ultimele întâmplări. Fumul care m-a determinat să izbucnesc în tuse păru să se fi retras. Când am vrut să mă ridic am băgat de seamă că eram legat de mâini şi de picioare. După ce mă balansai într-o parte şi alta am dat peste un corp întins alături de mine.

— Robert tu eşti? se auzi vocea lui Marian.

Am încuviinţat şi-am ascultat ce-mi povestea că se întâmplase, prietenul meu, întrucât în starea în care mă aflam – un fel de semiinconştienţă, nu prea puteam pricepe mare lucru.

Treptat mintea mi se limpezi. Barrington zăcea lângă Marian şi cu mine. Pe Pongo şi pe Goliath nu-i putusem încă descoperi. Sau să fi fost destul de norocoşi şi să fi putut scăpa! Atunci puteam conta pe-o eliberare, dacă nu imediată, atunci cel puţin într-un timp rezonabil. Dar Marian nu voi s-aştepte nici asta, ci-mi spuse să încercăm să ne eliberăm reciproc prin slăbirea legăturilor.

Prietenul meu se rostogoli spre mine. Cu degetele, care îmi erau încă amorţite am început să moşmonesc la legături. Un

huruit înfundat de desuptul nostru, m-a făcut să-ncremenesc. Încordaţi am ridicat capetele acum, simţind cum sub noi pământul a prins să tremure.

— Vulcanul, a strigat doar Barrington.

Marian m-a sfătuit să mă grăbesc cât puteam. În timp ce lucram din răsputeri am simţit miros de pucioasă. Le-am atras atenţia lui Marian şi Barrington. În ciuda tuturor sforţărilor mele nu-mi reuşi să slăbesc necum să dezleg legăturile lui Marian. Între timp atmosfera, aerul din jurul nostru începu să se încălzească apreciabil. Barrington începu să-njure pe un ton scăzut, dar acest comportament păru să-l detensioneze oarecum. Din nou am auzit bubuiturile subterane, aerul se mai încălzise, aburi impregnaţi cu sulf, se făcură mai denşi. Un abur sau fum alb, începu să plutească pe deasupra noastră. Dacă Pongo nu apărea curând, atunci eram pierduţi. Acum era rândul lui Marian să încerce să-mi slăbească legăturile, dar avu tot atâta succes – sau insucces cât şi mie.

Acum bubuiturile deveneau tot mai dese pauzele dintre acestea tot mai scurte. Pământul se cutremura tot mai evident.

Unde rămăsese Pongo şi cu Goliath? Dar şeicul Saffad?

Deodată am simţit o zdruncinătură puternică. Credeam că se va deschide pământul şi ne va înghiţi în imensitatea măruntaielor sale. Dar scoarţa suprafeţei solide a pământului făcu faţă şi nu se deschise, doar emanaţia de gaze sulfuroase, deveni mai puternică, mirosul mai pătrunzător. Vapori de pucioasă năvăleau de pretutindeni din mai multe crăpături ale pământului în interiorul grotei.

Zdruncinăturile pământului se repetară la intervale tot mai scurte.

De-acum ne consideram pierduţi. Mai auzit strigătul lui Barrington.

— O voce!

Acum am auzit eu însumi strigăte. Acesta nu putea fi decât Pongo dar problema se punea dacă va mai ajunge încă la timp, pentru a ne putea salva?

Şi ajunse! Deodată iată-l în grotă. Într-o fracţiune de secundă ne taie legăturile cu cuţitul lui ascuţit. Ne-am ridicat împleticindu-se.

Când mi-am dus mâna la cingătoare, am observat că n-aveam armele la mine. Doar lampa de buzunar o mai purtam. Am prins-o.

— Masser, repede urmează Pongo! strigă uriaşul. Pongo găsit drum care duce afară!

Pe drum Pongo ne strigă, că a găsit şi ascunzătoarea lui Ali Ben Murpha, împreună cu comorile adunate de acesta. El şi cu Goliath au putut să se salveze, în clipa când acesta a aruncat petarda sau bomba cu fum în mijlocul grotei. L-am urmărit, dar l-am pierdut curând din ochi. Am descoperit „cămara comorilor”

lui Ali Ben Murpha dispăruse, dar se reîntoarse pe alt drum în grotă şi ne legase cum e mai bine.

Când Pongo simţise zguduiturile de pământ, se întoarse pentru a ne elibera dar se rătăcise în labirintele galeriilor subpământene. Goliath rămăsese în „camera tezaurului" pentru a pândi ivirea „Stafiei".

Unde rămăsese Saffad, Pongo nu ştia. Poate că Ali Ben Murpha îl luase pe fratele său cu sine. După câteva minute ajunserăm la „camera tezaurului" unde într-o ladă ne-am regăsit armele, pe care ni le însuşisem imediat. Marian îşi lepădă imediat vestmântul alb. Înainte de-a putea cerceta numeroasele lăzi adunate acolo, se zgudui din nou pământul. Trebuie să ne grăbim din răsputeri, s-ajungem la aer liber. Goliath aleargă înaintea noastră, Pongo făcea încheierea. El luă funia noastră lungă cu el, pe care o găsise de asemeni în cămara cu provizii a „stafiei". Deodată lumina zilei ne izbi în faţă.

După câţiva paşi, eram deja în aer liber şi respiram uşuraţi aerul proaspăt. Eram salvaţi!

Dar totuşi unde rămăseseră şeicul Saffad şi Ali Ben Murpha?

Marian arată spre gura craterului şi fugi repede acolo. Voia să ştie dacă vulcanul începuse să erupă. L-am urmat fără şovăire.

Într-un sfert de oră, am urcat spre vârful. Când am ajuns la marginea craterului i-am văzut pe Ali Ben Murpha şi pe şeicul Saffad, care stăteau chiar unul lângă altul. Şeicul îi vorbea ceva foarte insistent fratelui său.

Cum ne-a povestit mai târziu Barrington, şeicul Saffad îi făcea fratelui său propunerea de-a se reîntoarce la tribul său. Atunci totul va fi uitat. Ali Ben Murpha însă nici nu voia să ştie de asta. El sări la fratele său şi încearcă să-l arunce în crater. Şeicul Saffad se apără şi-l împinse pe Ali Ben Murpha care i se adresa furios, puţin mai departe de gura craterului.

Dar nu-i reuşi întru totul. Puterea lui Ali Ben Murpha păru să crească tot mai mult. Cei doi, care se luptau acum corp la corp se apropiară din nou de buza primejdioasă a craterului.

În această clipă am sărit şi noi spre ei „Stafia" îi dădu fratelui său, un brânci spre prăpastie. Şeicul Saffad se prăbuşi putu însă în ultimul moment să apuce vestmântul fratelui său, de care se agăţă. Amândoi căzură peste marginea craterului şi dispărură de sub privirile ochilor noştri, în adâncime. Am păşit la rându-ne la marginea craterului. Pământul se cutremură din nou. Deodată am auzit în crater o voce slabă. Şeicul se pare că avuse totuşi noroc.

Se pare că-i reuşise după câţiva metri să se agaţe de ceva. Pongo ne puse unul din capetele funiei în mână şi se lăsă pe gura fumegândă a craterului. Pe şeic îl găsi pe colţul de stâncă pe care ne aflasem cu câteva ore mai-nainte, eu şi cu Pongo.

I-am tras pe amândoi, pe Pongo şi pe şeicul Saffad afară, în timp ce acesta din urmă ne strânse recunoscător mâinile de-ndată ce fu lângă noi.

Mugetul muntelui Djebel-i-Scharr se înteţi şi-acum trebuia să ne grăbim s-ajungem repede în vale. De-ndată ce-am trecut pe lângă „camera comorilor” lui Ali Ben Murpha, ne-am dat seama că accesul în grotă ne era interzis, galeria ce ducea afară se prăbuşise.

Imediat ce-am ajuns la cai, ne-am aruncat în şea şi-am plecat în galop să ne căutăm un adăpost mai bun, în caz de pericol. Ne temeam de-o nouă erupţie a vulcanului. Aceasta nu se produse. Ne temeam de-o nouă erupţie a vulcanului. Aceasta nu se produse, totul n-a fost decât o „fierbere” interioară sau un avertisment pentru ceea ce avea să fie odată. Cu toate acestea aproape toate galeriile au fost din nou obturate, lucru stabilit de noi, câteva zile mai târziu, când am îndrăznit să urcăm muntele din nou. Ali Ben Murpha zăcea cu siguranţă undeva pe fundul craterului. Blestemul acestuia îl atinse în primul rând pe el însuşi. Cu siguranţă nu va mai „bântui” regiunea.

După trei zile ne-am luat rămas bun de la şeicul Saffad şi Barrington. Voia să-l însoţească pe şeic, întrucât nu avea nici un chef de-a mai vizita oraşe mari. Voia izolare şi singurătate. Moartea fratelui său drag îl marcase foarte profund. El ca şi şeicul Saffad îşi pierduse fratele drag.

De aici noi ne-am îndreptat spre alte zări unde ne aşteptau noi aventuri care vor fi povestite într-un alt volum.

Sfârşitul volumului: **BLESTEMUL LUI ALI BEN MURPHA.**

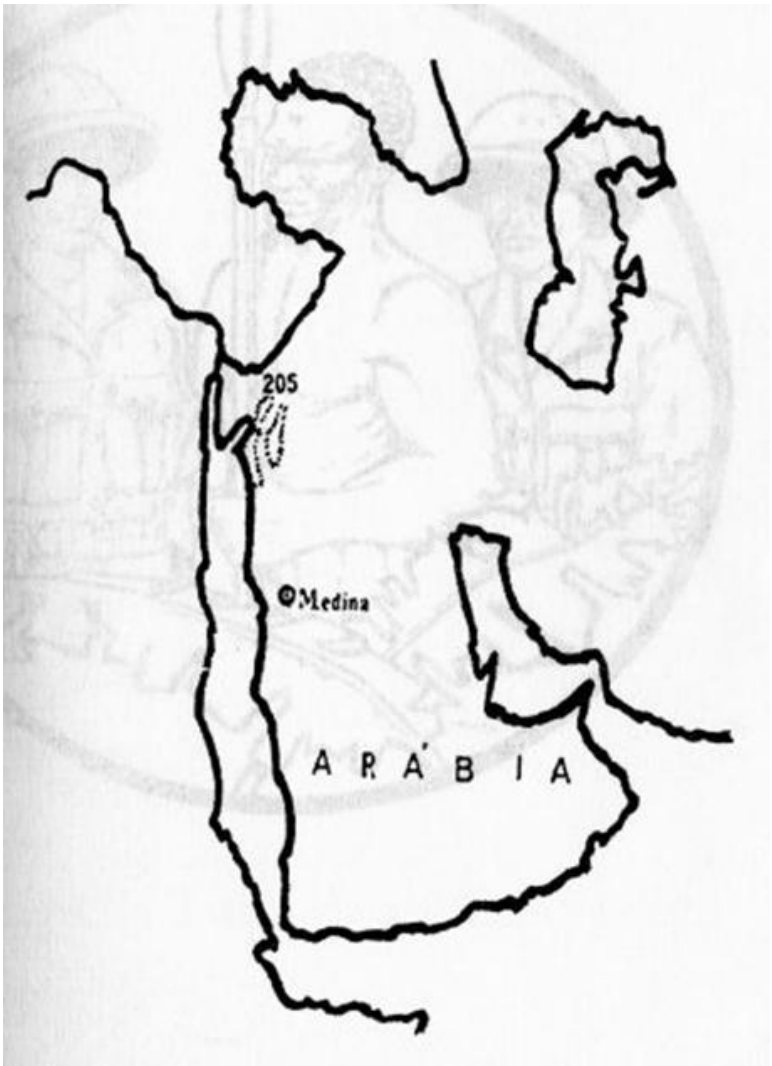

În numărul următor:

MISTERUL DIN NICOBARE

In Numărul următor:

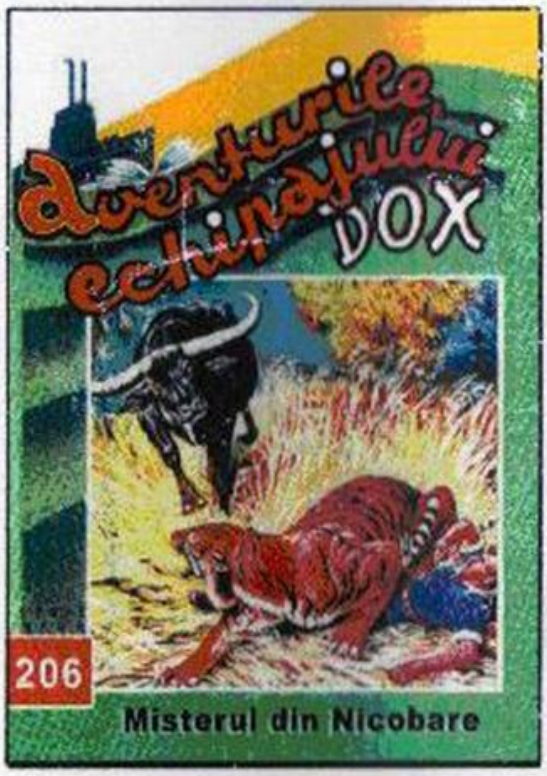

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro